대머리와 딸기

holohlavý a jahoda

はげ頭と苺

Hjong Džin Mun

대머리와 딸기

holohlavý a jahoda

はげ頭と苺

Hjong Džin Mun

Holohlavý a jahoda

Hjong Džin Mun

Federace rodin za mír ve světě a sjednocení

Přeloženo z anglického originálu *A Bald Head And A Strawberry*,

Sincerity Publications Inc., Tarrytown, NY (Printed in Hong Kong)

Vydala *Federace rodin za mír ve světě a sjednocení*

Žerotínova 42, 130 00 Praha 3

Odpovědný redaktor: Hana Musilová

Překlad: Michael Zatloukal, 2008

Jazykové korekce: Hana Musilová

Korekce korejských jmen: Su Hyon Slezáková

Sazba: Dalibor Musil

Praha 2009

Vydání první, náklad 100 výtisků

holohlavý a jahoda

Obsah

Slovo ke čtenáři .... *I*
O čem to celé je? II
Část 1 Půda *1*
Jahody 5
Kdo jsi? 9
Část 2 Nepřítel *13*
Přestaň na mě zírat 15
Doma je tam, kde je srdce 17
Myslel jsem, že Otec je… 20
Drahokamy na Havaji 23
Také jsem všem připomenul, že Abonim 25
Část 3 Hledání *29*
Práce na sobě 31
Za těmi dveřmi je ďábel 33
Sebezpytování 35
Ego 36
Zpátky do školy 39
Část 4 Příběh o rozbitém diamantu *47*
Na telefonu... s Bohem? 49
Co ocenit 51
Požehnání 52
Jezírko 54
Dodžo[21] 56
Existujte pro druhé 60
Přesně…v druhých 61

Část 5 Osm stupňů dokonalosti 65
100 milionů dolarů 66
Píseň Koruna slávy 71
Poznámky 73

Slovo ke čtenáři

V průběhu minulých několika let si mnozí povšimli mého přechodu od stylových obleků a módních účesů k oholené hlavě a tradičnímu hávu mnicha z východu. Většina ovšem nemá pražádnou představu o tom, proč k takové změně došlo. Slyšel jsem věci od: „Ó můj Bože, co se mu stalo? Stal se z něho buddhistický mnich," až k: „Nechte ho být, má zkrátka rád bojová umění. To je jen další fáze."

Během těchto let jsem však v tichosti procházel mnoha temnými momenty, které mě vyzývaly čelit sám sobě a neutíkat pryč. Odchod mého staršího bratra, Jong Džin hjong[1], jemuž jsem navždy dlužen a před nímž se budu vždy kát, byl v mém životě zničující událostí. Jeho náhlý odchod mi dal bolestnou lekci a do dnešního dne ve mně rezonují slova, která řekl. Jeho slova mě nutí pokračovat v životě pokání a disciplíny. Mým dluhem vůči němu je tak činit.

Proto jsem já i můj příbytek, „Cottage House"(chaloupka, pozn. překl.) v East Garden, prodělali určité změny. Kde kdysi hnily hromady odpadků, kvetou nyní zahrady; kde kdysi vedly zpustlé pěšiny, šplíchají kaskády vodopádů. Když člověk prochází East Garden, všimne si také svatých a mudrců, kteří reprezentují všechna náboženství a duchovní tradice, a na neobeznámeného návštěvníka tam čekají další podobná překvapení.

Tyto vnější změny (ať je to nošení hávů, oholení mé marnivosti společně s mými vlasy, cvičení mého těla anebo přetvoření mého příbytku) mi

připomínají můj vnitřní závazek a sliby. Nikdy dříve jsem o těchto věcech veřejně nemluvil, ale jelikož na podzim budu absolventem Harvard Divinity School, v oboru světová náboženství, cítím, že je nutné, abych všem dal vědět, za čím a za kým stojím. To je to, co nyní držíte v rukou.

Toto je má zpověď, mé svědectví, můj příběh, můj život…

O čem to celé je?

Byl jsem po střední škole na fairfieldské universitě, kde jsem po čtení Nietzscheho, Marxe, Hegela, Feuerbacha a dalších filozofů, pochyboval o samotné existenci Boha. Nebyla to jen jednoduše projektovaná manifestace žádoucích vlastností, kterou jsme my, jakožto podmínečné společensky kulturní extenze, zbožštili jako Boha? Slyšel jsem již příliš mnoho o Bohu (přibližně přeloženo z korejského slova: Hananim, které doslova znamená: Ten Jediný) v projevech mého Abba (otec z korejštiny) a upřímně řečeno, už jsem o tom nechtěl víc slyšet.

Jednoho dne jsem byl v kabinetu mého učitele filozofie, jezuitského kněze, a položil mu tuto otázku: „Pane profesore, jak to že vy, se vší svou znalostí Nietzscheho, Hegela a jim podobných, věříte v Boha?" Řekl něco v tomto smyslu: „Dívám se ven ze svého okna a nevidím náhodný sled událostí náhodně vytvořených a srážejících se atomů. Vidím organizátora s řádem a krásou."

Přijal jsem to, jak nejlépe jsem mohl.

Jednoho večera jsem seděl ve svém pokoji, když jsem byl zavolán k Matce. Měl jsem nějaký průšvih? Udělal jsem něco? Co bylo tak naléhavé? Zaklepal jsem, pomalu jsem pootevřel dveře a zavolal na Matku. Místnost byla tmavá až na noční světlo zásuvky ve zdi, matně světélkující v koutě. Když jsem vstoupil, Matka hleděla z okna do tmavé noci.

Když jsem se přiblížil, uviděl jsem třpyt slzí stékajících jí po tváři. Všimla si mě, rychle je setřela a uchopila mě za ruce. Pomalu a váhavě jsem zašeptal: „Mami, jsi v pořádku? Co se děje?"

Pozvedla oči, ale jakmile se mi podívala do očí, nekontrolovatelně se rozplakala. Rozechvělým hlasem řekla to, co mělo navždy změnit můj život…

„Tvůj starší bratr, Jong Džin, zemřel," vyřkla. „Stala se mu nehoda."

Mé oči potemněly. „Cože?!", opáčil jsem vzdorně, „to není možné…"

Utíkal jsem do jeho prázdného pokoje a křičel: „Kde jsi?!!!", bušil jsem do zdi, rozbíjeje si pěsti, až jsem zkrvavený a vyčerpaný upadl na podlahu.

Jong Džin hjong byl můj o rok starší bratr. Vyrůstali jsme společně a po většinu našich životů jsme sdíleli stejný pokoj, stejné videohry a stejné čipsy Doritos. Běhali jsme po pozemku a bojovali s příšerami a válčili s mimozemšťany; plavali jsme v kalné vodě bazénu plného žraloků; zachraňovali jsme města před tlupami obrů a skřetů, kteří

přicházeli z prostoru někde za houpačkami; chodili jsme ráno dolů na míchaná vajíčka se sýrem a pečené brambory s kysanou smetanou a kousky slaniny; kreslili jsme obrázky hrdinů a padouchů, o líných letních večerech jsme hráli „Dungeons and Dragons" a sledovali nejnovější díl „X-mena"; dohadovali jsme se o tom či onom; skákali jsme radostí na tribuně, všechny kolem jsme objímali a plácali do dlaní, když Barry Sanders, hráč amerického fotbalu, překonal v Detroitu 2000 „rushing yards"; dokonce jsme se ženili ve stejný den… Ale nyní bylo po všem.

Po dny jsem ležel bdící v posteli a obviňoval se. „Kdybych byl jen trochu víc chápavější… Kdybych byl jen lepším mladším bratrem… Kdybych tam jen mohl být a zastavit to… Ale byl jsem ve škole, on byl ve škole… je to vina univerzity… kdybychom chodili na stejnou školu, bylo by to jiné…"

„Proč on? Proč ne já? On byl vždycky ten dobrý. Vždy udělal, co mu Rodiče řekli. Byl vždy úspěšný, byl dobrý ve škole. Já byl ten líný. Já jsem byl ten, kdo vyletěl ze školy. Já byl ten, komu se říkalo „ztroskotanec" nebo žertem „vrátný" a kdo neustále procházel „fázemi". „Existuje-li Bůh, proč si vzal jeho a ne mne?!!! Já jsem měl odejít! Měl jsem to být já. Měl jsem to být já…", mumlal jsem, když jsem se nořil do spánku.

Jako dítě jsem zažil ztrátu jiného staršího bratra, Hng Džin hjong, a mé babičky, Temonim[2]. Ale bylo to až s odchodem Jong Džin hjong, kdy jsem byl dost starý, abych zakusil pocity ztráty, zoufalství a bezmoci, které doprovázejí odchod milované osoby. Nyní jsem měl mnoho nových

otázek a mnoho nových priorit. Prioritou číslo jedna nyní bylo: „žít život naplno každou vteřinu, kterou mám." Myslel jsem si, že budu šťastný, když budu mít hezké šaty, auta, luxus. Myslel jsem, že je to v tom být skvělý v módě a vzhledu, kde najdu uspokojení. Myslel jsem, že je to v oblíbenosti, v tom být středem pozornosti, v žití naplno, kde budu spokojený. Rychle jsem však zjistil, že je to nehezká cesta. Začal jsem se poohlížet jinde.

Část 1 Půda

Jít nahoru na půdu plnou pavučin je vždycky skličující úkol. Člověk musí sebrat odvahu, aby se na takové místo vypravil. Stát na tom místě a hledět na zdánlivě nekonečné cedrové schody, které vedou do toho tmavého vchodu ve stropě, stačí k tomu, aby se začali krčit i ti nejneohroženější. Víte, že půda vrže. Chvěje se a vydává jemné, téměř nepostřehnutelné zvuky. Zdá se být tak vzdálená a přece příliš blízká. „Nemusím tam *vlastně* jít hned teď," říkáme si. „Můžu se tam podívat zítra," řekneme. Tak jdeme do postele a spíme.

Ráno zazvoní budík. Vzduchem lítají obvyklé stížnosti typu „je příliš brzy", „vůbec jsem si nemohl odpočinout", „jsem moc starý na to, abych vstával v takovou hodinu". Světélkující perlové částice se bezcílně vznášejí v proužcích ranního slunečního svitu a my mhouříme oči a belháme se vyprázdnit naše močové měchýře. Jdeme si vyčistit zuby, zívající a omámení. „Čisti, čisti, čističky, ať mám zdravé zubičky," opakujeme si.

Známý zvuk čištění zubů a ten „peprmintový" svěží dech; ó ano, je to příprava, než se pustíme do dalšího dne. Jsme připraveni. Jsme mladí, zdraví a máme celé naše životy před sebou. „Nekonečné nebeské možnosti," říkáme a díváme se na náš zářivý odraz v zrcadle. Ale z pozadí zrcadla na nás zírá věkovitá a omšelá tvář hnijící ve špíně. „Kdo to je?" ptáme se, polekaní vzhledem toho vetřelce. „Zrcadlo je zamlžené," prohlásíme

nevěřícně a otřeme zrcadlo, abychom „viděli jasněji“ a ještě silněji otíráme naši tvář.

Kdysi vitální mladík, plný života, je nahrazen ponurou chátrající tváří, na níž ochablá kůže pochmurně visí přes vystouplé kosti. Slyšíme slabý hlásek, který říká: „Neměl jsi promarnit svůj život.“ Otočíme se a vidíme nemocniční pokoj s tím dobře známým „nemocničním pachem“. Znáte ten vleklý, všudypřítomný zápach sterilizace, který bolestně proniká vaším nosem. „Neslyšel jsem něco?“ ptáme se. Ale je stále větší ticho, které se podivně mění v pronikavé zvonění.

Sedáme si na postel, cítíme chlad blikající zářivky a otřeseme se z jejího hlasitého hukotu a cvakání. Toneme v pochybnostech, sedíme a litujeme. Poté vstaneme, zase si sedneme a litujeme ještě víc a potom sedíme a litujeme, než nám to vše dojde. „Měl jsem tehdy vyjít po těch schodech.“ „Neměl jsem jít spát.“ Tyto a další „měl jsem“ se spojují skoro jako ve filmu s jasným obrazem těch dveří na půdu.

Vystoupit na tu půdu, která je příbytkem naší Původní mysli, je bohužel jen prvním krokem.[3] Bez pochyby přijdou neustálé bolesti zad, až objevíme truhlu s pokladem a vytáhneme ji z tmavého kouta. Ta truhla, co je na ní ten velký zámek? Na to můžete vzít jed. Je to tak. To je ona. Ta, co je v ní vaše duše. Slyšíte to klepání? Ano, to jste vy. Je to zevnitř té bedny anebo zvenku? Kde je klíč?...

V mém vztahu s *Abba* jsem došel k neskutečnému osvícení, které mělo za následek hlubší uspokojení a ocenění *života*. Společnost podmiňuje naše vjemy, přibarvuje je nežádoucí nečistotou, kterou my postupně a nevyhnutelně začneme přijímat jako naši vlastní špínu. Její vliv a uvěznění naší mysli jsou nepostřehnutelně pozvolné; jako nádor, který v tichosti sbírá sílu, jen aby se objevil s mocným křikem. Přijímáme to, co společnost považuje za dobré či špatné, za úspěch či neúspěch, za normální či nenormální a seznam může pokračovat dál a dál. Nazýváme je, máme je a stejně tak i jejich opaky.

Byl jsem nejmladším a pravděpodobně i tím nejbláznivějším klukem v rodině. Víte, že nejmladší kluk obvykle prahne po pozornosti a snaží se jí získat tolik, kolik jen jde. Ano, hádáte dobře, takový jsem byl já. Bez problémů jsem přišel k Rodičům a pobyl s nimi pár minut, kdykoli byli doma z cest. Stejně tak jsem si klidně povídal jen ve dvou s mou *Omma*[4]. Ale *Abba* měl vždy příliš práce anebo přemýšlel nebo dělal něco takového. Nemohl jsem ho v žádném případě obtěžovat svými povrchními otázkami. Byl příliš vysoko a já příliš nízko. (Tehdy a zvláště nyní uznávám, že to tak bylo, v tom smyslu, že on byl neporovnatelně výše než já.) Příležitostně jsem přijímal to, co mi bylo o *Abba* říkáno, a občas jsem se přistihl, že jej obviňuji, že je bezcitný otec. Ale uvědomil jsem si, že skutečný důvod, proč jsem se nikdy nedostal k tomu, abych si s *Abba* smysluplně popovídal, byl jednoduše ten, že jsem to nikdy nezkusil.

Jakmile jsem to však udělal, objevil jsem pravý opak toho, co mi má negativní očekávání říkala, že bezpochyby najdu. Našel jsem

neuvěřitelně laskavého a starostlivého rodiče. Našel jsem rodiče s oceánem moudrosti, plného milujícího soucitu a opravdového, ryzího zájmu. Přesto jsem nacházel v našem vztahu jisté prvky, které byly, jak bych tak řekl, trochu nepříjemné. Například když se mnou mluvil, krknul a pokračoval, jako by to bylo naprosto přirozené a po celou tu dobu mi prskal sliny přímo do obličeje. Avšak tyto výstřednosti, jak jsem sám sebe přesvědčoval, by mi neměly natolik vadit, aby mě odradily od mého záměru se od *Abba* učit. Souhlasil jsem, i když váhavě (konec konců nikdo nemá rád, když na něj někdo dýchá po krknutí).

Poté, co jsem se začal k *Abba* přibližovat, přišel neuvěřitelný okamžik osvícení, v němž mě něco uhodilo jako nikdy předtím. Kupodivu se to stalo, když byli rodiče pryč, kdy jsem zažil tento okamžik prozření, který měl navždy změnit můj vztah k *Abba*, *Omma* a všem mým blízkým.

Když byli pryč, nechyběly mi hodiny *Hun Dok He*[5] nebo hromada lidí, kteří chodili *Abba* v patách. Chybělo mi něco úplně jiného. Chyběl mi způsob, jakým přikyvoval hlavou a jak vraštil bradu, když vážně přemýšlel. Chybělo mi, jak si pročišťoval hrdlo a jak vyplazoval jazyk, když kašlal. Chybělo mi, jak bez uzardění vypouštěl plyny, když sledoval korejská videa v přítomnosti lidí, s nimiž se viděl poprvé. Chybělo mi, jak se obrací k *Omma* kdykoliv, když se v korejském dramatu odehrávala zamilovaná scéna, s jemným, něžným úsměvem, který jako by říkal: „*Omma*, ty jsi ta nejkrásnější žena v celém stvoření." Chybělo mi, jak se dloubal v nose a vytrhával čouhající chloupky z nosu a bolestí přitom škubnul celým svým tělem.

Chyběl mi způsob, jakým se na nás hněval. Chybělo mi, jak nás před členy nazýval neschopnými. Chybělo mi, jak nám říkal, že budeme všichni vykázáni z pozemku. Chybělo mi, když byl v dobré náladě. Chybělo mi, když byl ve špatné náladě. Chybělo mi, jak odcházel do svého pokoje, jak nastavoval ruce a otevíral a zavíral dveře při odchodu. Chyběly mi rozhovory s *Abba* a dokonce, co byste řekli, mi chybělo, jak krkal, když se mnou mluvil.

Ano, vím, že se to zdá divné, ale když jsem si to uvědomil, uvědomil jsem si něco mnohem hlubšího. Uvědomil jsem si, co je to opravdu osvobození. Svitlo mi, že osvobození je schopnost být vděčný za všechno a za cokoli, co nám *Hananim (Nebeský Otec, pozn. překl.)* dovolí zakusit, ať to hodnotíme či nehodnotíme jako dobré nebo špatné – znamená to plně a bezpodmínečně přijmout toho druhého. Všechno to dobré a všechno špatné je nakonec to, co dělá život životem. Je to řada emocí, myšlenek, pocitů, vůle, zkoušek, obratů, cest, trápení, úsilí, zkušeností, smutku, štěstí, zármutku, vzteku, uspokojení, sklíčenosti, soucitu, odpuštění, lásky, radosti, slasti a mnohého dalšího, co obohacuje život a dělá jej životem.

Jahody

Žil jednou jeden chudý rolník, který se celé dny dřel na rýžových polích. Jednoho dne si během dne zdřímnul, a když se probudil, byla již tma. Vstal a ihned se vydal na cestu domů. Chtěl svůj návrat uspíšit, a tak se rozhodl jít přes les. Když šel, zvuky

půlnoci najednou utichly a jen z dáli bylo slyšet osamocenou sovu. Něco viselo ve vzduchu…

Rolník natáhl svůj krok a zrychlil se mu dech. Něco slyšel, něco, co šlo v jeho stopách, sledovalo ho a chtělo ho zabít. Dal se tedy do běhu. Nebylo pochyb, rolník nyní slyšel zezadu zrychlující se temné kroky – něco se blížilo. Slyšel dech slintající hlady. Strachujíc se o svůj život, rolník začal utíkat ze všech sil.

Náhle se však vepředu objevil sráz a zvíře se k němu zezadu přibližovalo. Skočil. Obracel se ve vzduchu a jeho ruka se šťastnou náhodou zachytila osamocené rostliny, která ho nyní dělila od zkázy. Nahoře se, shlížejíc přes skálu, ukázalo zvíře, byl to ohromný tygr. Řekl: „Vylez nahoru a já tě sežeru." Ve stejnou chvíli se muž podíval dolů a v temnotě se objevil další tygr, který řekl: „Spadni dolů a já tě sežeru." Ale to nebylo všechno. Když pohlédl nahoru, všimnul si jedné černé a jedné bílé myši, které hryzaly právě tu rostlinu, na níž visel jeho život – rostlinu života. V tomtéž okamžiku se podíval před sebe a uzřel šťavnatou jahodu. Utrhl ji a snědl – jak jen byla lahodná…

Co tedy ten příběh měl znamenat? Nepůsobil ten závěr poněkud náhle a zdánlivě nevhodně? Inu, ten příběh má zobrazovat nás všechny – naši lidskou situaci, abych tak řekl. My všichni visíme na té rostlince života. Černá myš a bílá myš, představující noc a den, nás ženou směrem k nevyhnutelnosti smrti nebo utrpení – cokoli přijde dříve. My všichni zemřeme (jediná věc, jíž si můžeme být jistí) nebo zažijeme chvíle beznaděje.

Poselstvím příběhu je rozpoznat, zatímco tam tak visíme, v našem životě „jahody", jako západ slunce při nedělní procházce parkem nebo dokonce hádku s přítelem, jimiž vyplníte prázdná místa. Naše životy jsou plné nádherných, sytých, voňavých jahod, pokud jsme ochotni jim věnovat pozornost právě teď a tady. Naše životy jsou plné momentů, které jsou podivuhodnější než zázrak sám a všechna jeho synonyma dohromady, dáváme-li pozor.

Něco mimořádného se však stalo, když jsem tento příběh vyprávěl *Abba*. Okamžitě řekl: „Ano, můj synu, ale pak musíš dát ty jahody těm myším a těm tygrům!" Když jsem to uslyšel, šly na mě mdloby! Dostalo se mi odpovědi, která nebyla promyšlenou replikou, ale odrazem podstaty *Abba*, neboť z něj jen tak vyletěla. Bez pauzy na přemýšlení mi zcela vyrazil dech svou hlubokou vznešeností soucitu – mít srdce dávat „jahody" svého života právě těm, kteří se snaží přivodit vám zhoubu – zcela milovat dokonce vašeho nejhoršího nepřítele! Byl jsem jak omámený. Když jsem se probudil, byl jsem holohlavý.

Až po tomto revolučním zážitku jsem se mohl upřímně považovat za *„unifikacionistu."*[6] Předtím byl *Abba* jen můj otec, kterého jsem respektoval za to, co dokázal. Avšak v onom okamžiku se *Abonim*[7] stal mým duchovním mistrem/rádcem. Nebyl tím, kdo pouze mluví o soucitu, ale tím, kdo ho tak plně ztělesňuje, že prostě zareagoval samozřejmou odpovědí, která odrážela jeho bytí, jeho podstatu, jeho duchovní uspořádání. To na tom bylo tak ohromující.

Když jsem vyrůstal, slyšel jsem *Boží Princip*[8], v těch dlouhých přednáškách během dusných letních seminářů, kterých jsme se museli účastnit, snad tisíckrát. Slyšel jsem vysvětlení lásky, srdce a utrpení *Hananima* a další, ale nikdy jsem necítil, že by to mělo jakoukoli důležitost pro můj život. Celé to byla jakási teologie, kterou jsem nutně neodmítal, ale s níž jsem se ani nutně nespojoval. Účastnil jsem se našich shromáždění a jezdil na ně spíše z povinnosti než z nadšení z toho, co se tam učí.

Bylo to během posledních pár let, když jsem studoval náboženské tradice, kdy jsem narazil na toto staré podobenství, pocházející ze zenové tradice buddhismu. Věřil jsem již, že tento *jahodový příběh* je velmi hluboký, od skutečných zenových mistrů, kteří mě inspirovali. Avšak můj skutečný vztah s *Abonimem* opravdu začal, až když odpověděl způsobem, jakým odpověděl.

Přestože byl můj otec, nikdy jsem se mu necítil blízký, jak se mnozí vůči svým rodičům cítí. Když jsme vyrůstali, často jsme vídali *Rodiče*[9] jeden nebo dva týdny v roce, poskládané z různých návštěv, a i tehdy jsme je sotva ráno pozdravili. Nikdy nebyli skutečnou a zajímavou částí mého života, když jsem byl mladý. Mnohokrát jsem se cítil vystrašený, opuštěný a opomíjený. Kdykoli *Otec*[10] kázal, nikdy jsem se s ním nespojil. Říkal jsem si: „Tyhle věci jsou pro staré, nudné lidi“, a cítil se netečný, nahněvaný anebo ukřivděný.

Když jsem však *Abba* vyprávěl tento příběh o jahodě, nacházel jsem se ve velmi kritickém okamžiku svého života. Já sám jsem se v životě zabýval mnoha věcmi, které mě vedly k tomu, abych si

cenil náboženských tradic a duchovního života. Když mi ale na můj příběh o jahodě dal odpověď, jakou mi dal, uvědomil jsem si, že pro *Abba* to nebyla jen teologie. Poprvé jsem si uvědomil, že to, co řekl, bylo tak vnitřní součástí jeho existence, že o tom nemusel přemýšlet, byla to zkrátka samozřejmá odpověď. Byl mistrem mistrů zenu.

Poté jsem na setkáních začal dávat větší pozor při projevech i během konverzací. Začal jsem se více zajímat o *Abonima* jako o náboženského/duchovního učitele. Začal jsem pročítat knihy řady *Hun Dok He* a objevil jsem v onom učení stránku, kterou jsem předtím nikdy neslyšel a už vůbec se s ní nespojoval. Četl jsem slova od *Abonima* jako: „Jestliže existuje člověk, který cítí, že listy jsou jeho děti, a mluví k nim, ten člověk je téměř jako světec. Rozumíte? Ten člověk není blázen.“[11] Uvědomil jsem si, že co jsem považoval za celé učení *Abonima, Boží Princip,* bylo jen klouzání po povrchu. A zde se začal projevovat můj vědecký zájem o *unifikacionismus* a rozsáhlé učení jeho zakladatele.[12]

Kdo jsi?

Protože jsem byl otcův nejmladší syn, měl jsem jedinečnou příležitost klást mu velmi zvídavé otázky, abych se pokusil odkrýt pro sebe do hloubky srdce *Abba*. Naučil jsem se nemít očekávání, nesoudit a neuvíznout v nějakém pocitu křivdy, ale opravdu objektivně naslouchat jako učenec, který analyzuje a studuje konkrétní náboženskou tradici. Tento stav mysli mi dovolil minimalizovat potenciální citové nebo na zkušenostech založené předsudky, které jsem mohl mít nebo mám.

To mi umožnilo podrobně porovnat jeho učení s jinými náboženskými tradicemi a plněji ho ocenit. Umožnilo mi to vidět těch mnoho paralel a společných bodů a sbíhavostí se všemi světovými náboženstvími a dalo mi to naději ve *Hnutí*, jakožto hnutí s potenciálem manifestovat *mír*. Bylo to na základě takového studia a zvědavosti, proč jsem začal opravdu věřit, že poselství *Abonima* a mise skutečně mohou způsobit mezináboženské, národnostní a rasové porozumění, toleranci a úctu *(Čo Džon Gjo, Čo Guk Ka, Čo In Džong).*

Když *Jong Džin hjong* zemřel, staral jsem se o jeho knihy, a protože v době svého odchodu studoval na Kolumbijské univerzitě obor východní Asie, pocítil jsem, že se opět a hluboce zajímám o starou náboženskou moudrost Východu. Začal jsem studovat konfucianismus, buddhismus a taoismus a byl jsem hluboce inspirován těmito hlubokými náboženskými a filozofickými školami a myšlenkami.

Když jsme se hádávali, *Jong Džin hjong* mi vždy říkal: „Nejhorší věcí je být pokrytec! Přestaň být pokrytec! *Ty* radši služ svým rodičům, *ty* buď raději dobrým synem, *ty* to raději udělej! Nemůžeš chtít po *Abonimovi*, aby se změnil, je mu přes osmdesát let! To je absolutně nereálné! Je mnohem reálnější, že se změníš *ty*.“ Nechtěl jsem poslouchat, když mi tyto věci říkal, předtím než odešel, kupodivu mi však tato slova do dnešního dne stále znějí v uších a to mě vede k tomu, abych byl sám k sobě upřímný, když jsem pokrytecký, jako jsme občas my všichni. Pomáhá mi to být si více vědomý svých slabostí a nedostatků a díky tomu jsem si více vědomý toho, že změna je proces neustálých voleb. Jsem

tak vděčný za tato moudrá slova, která mě podpírala v mnoha těžkých, krušných časech.

Nakonec jsem si uvědomil, že ve skutečných a hlubokých vztazích jsou to ty drobné výstřednosti, subtilnosti – kterým mnozí říkají „nedostatky", „zvláštnůstky" anebo „podivnůstky" – které jsou opravdu, opravdu vzácnými věcmi. *To je* to, co vám chybí. *To je* to, co si pamatujete. *To je* to, co dělá toho člověka tak zvláštním, protože jenom *vy* (a možná pár dalších) znáte tato tajemství.

Je vám dovoleno vstoupit do tohoto tajemného malého světa onoho člověka. Mít svobodu a vejít do toho malého potrhlého světa, který většina lidí nedá světu k nahlédnutí, to je pravá svoboda – je to vběhnutí na půdu, bez jakéhokoli omezování, a dychtivé úsilí otevřít truhlu! Je to radost a uspokojení, které ta truhla s pokladem po otevření pustí na svobodu. Je to duch, který se vznáší s větrem ve vlasech, a který letí vstříc úžasným novým světům blízkosti a úplného porozumění.

Víte, někdy dokonce i nyní přemýšlím o té půdě se všemi těmi zavazadly. Ale nevidím již to světlo vycházející z ní a všechny ty další věci. Také si již nepředstavuji jiné konce a scény. A už nesedím a nelituji. Teď mám zájem dělat něco jiného – něco odlišného. Teď, abych tak řekl, mám více zájem všímat si těch jahod a pak je dát těm myším a tygrům.

Vím, že nemohu přepsat minulost. Ani nemohu napsat budoucnost. Mohu však psát o nynějšku – *nynějšku*, který plyne,

když si olíznu prsty, abych obrátil ty písčité stránky knihy, zvané *život*. Stále ještě dýchám a stále mám tu výsadu být zde, na této zemi - ale co ten klíč? Víte, ten k té truhle s pokladem na půdě - ten, který se všichni snažíme tím nebo oním způsobem nalézt. Nu, uvědomil jsem si, co je tím klíčem, který osvobodí ducha. Jsme to my. Protože ten klíč není k pokladu... ten klíč *je* tím pokladem.

—Važte si těch kolem vás teď, neboť jen tehdy si uvědomíte, že vy *jste* tím pokladem.—

Část 2 Nepřítel

„*Abba*, když jsi byl ve vězení, o čem jsi mluvil s dozorci?"[13]

„Co máš na mysli?"

„Když tě mučili, řekl jsi jim něco?"

„Řekl jsem jim, že potřebují poznat *Hananima.*"

Když jsem slyšel jeho odpověď, živě jsem viděl obraz muže švihajícího zakrváceným obuškem, jako bych sledoval film. Kamera zabrala zlomyslný úšklebek toho muže, jako by říkal: „Jo, chci, abys zemřel!" Sotva jsem postřehnul jeho ruku, když se mihla směrem ke kameře, jednou, dvakrát, třikrát… Zavřel jsem oči. Slyšel jsem jen klení a *údery*, jako když se naklepává maso na řízek. Při představě bolesti jsem sebou cuknul, a když jsem otevřel oči, viděl jsem dokonce temné, červené kapičky letící vzduchem – dopadaly s nevyhnutelností tiché hrůzy a vytvářely splatter art (cákance, pozn. překl.), když se rozpouštěly na sešlé podlaze.

Když jsem přemýšlel nad tím, co musel *Abonim* vystát, jímá mě zahanbující pocit, že jakékoli z mých *těžkostí* nebo *překážek* jsou nanejvýš dost nicotné. Nevím, jak to udělal. Nedokážu zcela pochopit, jak mohl „odpovědět" odpuštěním a slitováním vůči těm, kdo ho zasypávali zlobou, doslova z něj vyráželi duši a vyhodili jej ven jako zbytky od jídla.

Je neuvěřitelné, co má ve své zásobárně životních zkušeností. Někdy nakrátko zahlédnu jeho zjizvené tělo, když dostává akupresuru anebo je na elektrostimulátoru. Nerad je ovšem kvůli tomu litován. Když jde z pracovny do svého pokoje, lesklé, opravené jizvy a rány se pod světly blýskají.

V takových chvílích se téměř ptám sám sebe: „Jaké příběhy jsou ukryty za těmito jizvami?“ Každá z nich má svůj vlastní jedinečný hrůzný příběh; každá z nich, krátký románek z roztrženého masa, ale nezlomné vůle. Víte, někdy si říkám: „*Abba* je úžasný.“ Když vidím ty jizvy, někdy mi podivným způsobem připomínají tento pocit.

Nemohu vědět, jakými psychologickými procesy *Abba* prošel. Nemohu znát ten konkrétní pocit, který provázel každé z těch jednotlivých mučení. Nemohu vědět, co si *Abba* myslel nebo jaká slova si opakoval ve své mysli, ale jakýmsi způsobem jsem jasně nahlédl do jeho duše. Viděl jsem jeho opravdovost.

Viděl jsem jeho upřímný úsměv, a jeho smějící se dětské oči. Viděl jsem jeho něžnost, když držel mého syna v náručí a zlehka s ním kolébal sem a tam. Viděl jsem třpytivou záři ve způsobu, jakým s milujícím soucitem napřáhl svou zjizvenou ruku směrem k muži, který objednal jeho smrt – a objal jej jako svého bratra.[14]

Toto je neuvěřitelné poselství odpuštění a téměř doslova nadpozemského slitování. Odpustit a dokonce milovat muže, který vás chce zabít, je nepochybně jedna z nejobtížnějších náboženských a duchovních úrovní a zdokonalení, kterého lze

dosáhnout. Nežádat žádné vysvětlení, omluvu, ale jednoduše a hluboce milovat – to bylo to, co *Abonim* konal.

Cítíme něco velice povznášejícího, když si uvědomíme, že dokonce i svému vlastnímu nepříteli je možné odpustit a dokonce i, troufnu si říci, jej milovat. Cítíme svobodu, když porozumíme, že láska je mnohem mocnější, silnější a trvalejší než nenávist a zloba. Přimělo mě to k otázce: „Jaká nenávist a zloba je ve mně?"

Přestaň na mě zírat

Víte, nebyl jsem vždy tak vynikající v mé úctě k rodičům. Vlastně jsem byl v době svého dospívání často docela typické naštvané „kazatelovo dítě", trpící *sebezbožňováním, narcistickým egem a syndromem božského dítěte.*

Byl jsem „sedmý syn a jedenácté dítě". Narodil jsem se 26. září 1979 ve Westchesteru, stát New York. Tím dnem jsem vstoupil do světa, se kterým se mí starší sourozenci již potýkali. Byli jsme neustále obklopeni členy. Probudil jsem se a šel si pro sklenici vody a hle, v hale byl úplně cizí člověk, který si mě fotografoval! Chtělo se mi pustit se do nich, ale musel jsem si vystačit s pouhým mračením na tyto vetřelce. „Kdo si myslíš, že jsi?! Vůbec jsem tě sem nezval. Nikdy jsem ti nedal dovolení přitančit a dělat fotky pro tvou radost z prohlížení!" Slyšel jsem se, jak říkám: „Dejte nám trochu místa k dýchání!"

Jako batoleti a malému dítěti mi vlastně nevadil neustálý *veřejný život*, do kterého jsme byli vtlačeni, ale když jsem dospíval, stával jsem se citlivějším a neustálé veřejné šarády začaly být přinejmenším poněkud únavné. V té době jsem jezdil na skateboardu a oblékal jsem se do nadměrně velikých, plandavých džínů a měl dlouhé vlasy; ostrý protiklad k většině členů, kteří se vždy oblékali velmi konzervativně. Při všelijakých příležitostech nás vodívali před lidi a já jsem tam stál a cítil chladný soud všech těch tváří, které na mě zíraly, analyzovaly, a označily si mě jako *dobrého* nebo *špatného* (nebo jsem to aspoň tak cítil). Doslova jsem cítil ty pohledy, a tak jsem stál, drze netrpělivý, s výrazem neuctivé netečnosti přilepeným na tváři. Věděl jsem, že se všichni budou na mě dívat se svými malými nebo velkými očekáváními a chtěl jsem, aby věděli, že mi to je jedno!

Začala se objevovat hořká nenávist. Vždy, když jsem viděl tyto členy (pro mě cizí lidi), se začal ve mně vzmáhat vztek, hněv a nenávist. „*Oni* byli tím důvodem, proč jsem neměl normální život! *Oni* byli tím důvodem, proč *Rodiče* nebyli nikdy doma! *Oni* nám ukradli *Rodiče*! A nejen to, oni přišli do *našeho* domu, viděli, že se zlobíme na ně a na *Rodiče*, a *soudili* nás jako špatné děti a celou tu dobu jsme tam měli stát, usmívat se a zachovávat svou tvář."

Seděl jsem a kypěl vztekem mnoho nocí, když jsem usínal. Nenáviděl jsem ta *setkání*. Nenáviděl jsem ten dům. Nenáviděl jsem všechny věci ohledně veřejného života. Nenáviděl jsem sám sebe. Nenáviděl jsem život.

Doma je tam, kde je srdce

V mém prvním roce na univerzitě jsem začal hodně číst, zvlášť věci týkající se tématu a diskuse o univerzální inteligenci nebo přítomnosti. Když jsem tu látku zkoumal, dozvěděl jsem se o úžasných objevech moderní vědy, zvláště na poli kvantové fyziky. Podle kvantové fyziky je na nejmenší, neviditelné úrovni atomické a sub-atomické existence kvantum (kvantum znamená latinsky „množství“). Tato kvanta nelze dělit a tvoří každou a jakoukoli molekulu, ať je to molekula tvořící vzduch, strom anebo vás, kteří čtete tuto knihu. Je to ta nejzákladnější stavební částice existence. Ironií ale je, že to není ani *částice*, ale spíše vibrace (jak je to vylíčeno v *teorii superstrun*).

Einsteinův objev *teorie relativity* ($E = mc^2$), kde energie se rovná hmotě, vyvolal ve vědeckých kruzích pořádné pozdvižení. Změnil svět, jaký popisoval náš dřívější newtonovský „kulečníkový“ výklad zákonů fyziky. Ale úžasnější bylo, že se Einstein, o němž se učíme na střední škole, považoval za hluboce duchovního člověka. Řekl: „Vědec je posedlý tušením univerzální příčiny… Jeho náboženské pocity na sebe berou formu úchvatného údivu nad harmonií přírodního zákona, který odhaluje inteligenci takové výše, že v porovnání s ní je veškeré systematické myšlení a konání lidských bytostí naprosto bezvýznamným počinem.“[15] Zde je ten nejznámější *génius* a vědec, vykřikující svou upřímnou víru v Boha! Nepamatuji se, že bych tento detail někdy zaslechl ve škole – osobně bych se to byl rád dozvěděl!

Dalo mi to novou perspektivu. Ve škole jsem se mohl naučit hodně, ale co jsem se naučil, byly jen základy. Bylo to jen klouzání na povrchu pravdy. Tito vůdčí fyzikové, jejichž životy byly zasvěceny nalezení toho, co víme a nevíme o existenci, a kteří byli mnohem učenější než já, měli silné a hluboké duchovní životy. „Musí existovat oprávněnost představy Boha, která mi jaksi uniká," myslil jsem si. Přemítal jsem nad těmito a mnoha dalšími součástmi průzkumu a fyziky a čerpal tak velmi potřebnou inspiraci v oblasti mého duchovního znovuzrození.

Tento průzkum mi vyjevil zcela novou úroveň porozumění. Uvědomil jsem si, že je-li kvantová fyzika pravdivá, pak *existuje* univerzální energie (zní to povědomě?), protože veškerá hmota se skládá z molekul, které se skládají z atomů, které se zase na oplátku skládají z elektronů, protonů, neutronů a dalších subatomových jednotek, které se skládají z kvant. Celý svůj život jsem poslouchal o *Univerzální prvotní energii*[16], která je všude – která ztělesňovala všechnu realitu a byla dokonce tou realitou, kterou *ztělesňovala.* Poprvé jsem tak mohl poznatelně a hmatatelně vidět důkaz tohoto konceptu. Byl jsem ohromen, ale také vzdorující.

Byla-li to pravda, pak to, co jsem slyšel, když jsem vyrůstal, o Všudypřítomnosti, byla pravda dokonce i podle měřítek vědy. Vyrůstal jsem v Americe s pevnou vírou, nabytou kulturními a akademickými podmínkami, v platnost vědy. Mohl jsem nyní vyhodit tuto víru z okna, protože dala věrohodnost něčemu, v co jsem vlastně nechtěl věřit – v *Boha?* Dokonce i věda mi říkala, že

existuje všudypřítomná kvantová úroveň, což pro mě v podstatě znamenalo vědecké pojmenování pro *Boha*.

Byl jsem vzteklý, zmatený a podivně spokojený. Uvědomil jsem si, že to bylo kvůli mým vlastním vadám v emoční nestabilitě, hněvu, nenávisti a zlosti vůči náboženství, že mé pojmové schéma (filtr, kterým nazíráme realitu) bylo zastřené a ucpané. Tyto negativní, choré stavy zahlcovaly můj filtr a voda vycházela ještě špinavější, než když vstupovala. Ale ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že to bylo kvůli mé nevědomosti a nevíře, tento pojmový filtr se stával více a více čističem a ne škůdcem. Znal jsem příčinu svého utrpení – to já jsem zodpovědný.

Nejprve jsem to nechtěl přijmout. Co to má znamenat, že je to moje zodpovědnost? Nikdy jsem nežádal členy, aby vpadávali do našeho života. Nikdy jsem je nežádal, aby mi brali *Rodiče*. Nikdy jsem nežádal být tím, kdo jsem, jak by to mohla být *má* chyba!? Nechtěl jsem se narodit do akvária. Nechtěl jsem, aby si mě natáčeli, kdykoli jsme měli oslavu. Nikdy jsem nechtěl být tlačen do veřejného života. Jak by to mohla být *má* chyba!?

Když jsem se uklidnil, byl jsem schopen přemýšlet víc racionálně a logicky. Uvědomil jsem si, že v každém okamžiku hněvu, zlosti, čehokoli, *jsem si mohl vybrat*. Mohl jsem si vybrat buď, na jedné straně, se stát nadmíru frustrovaný a rozzlobený anebo, na druhou stranu, nedovolit, aby mě to ovlivnilo. Vytvářel jsem si své vlastní utrpení.

Indické učení historického Buddhy to popisuje jako otrávené šípy nenávisti, hněvu a zloby, které na vás dopadají. Není k ničemu ptát se, z jakého dřeva ta hůlka byla vyrobena anebo jestli to peří bylo z hrdličky nebo z holuba. Skutečností je, že v sobě máte zabodnuté šípy. Šípy představují negativní, chorobné stavy, a my to vždy chceme svést na toho či onoho člověka anebo vyjádřit, jak rozhněvaní jsme, ale celou tu dobu je ten šíp stále tam! *Volíme* stěžování na to, jak je ten šíp otrávený, jak v důsledku těch šípů chřadneme a upadáme, ale *nezvolíme si* je vyjmout. Tak jsem si uvědomil, že to bylo kvůli mému ulpívání na zlosti a hněvu, proč jsem nedokázal zvládnout ten tlak.

Od toho okamžiku se svět začal stávat jasnějším a jasnějším. Neměl jsem již neustálý dešťový mrak visící nad hlavou, který by mě sledoval, kamkoli jsem šel. Začal jsem se v životě cítit více doma. Dokázal jsem si lépe poradit. Vlastně jsem se začal i těšit z přítomnosti těch, vůči nimž jsem dříve cítil zášť.

Myslel jsem, že Otec je…

Přešel jsem na Harvard a bylo to během té doby, kdy mě členové viděli s úplně novou *podobou*. Přicházel jsem nyní na veřejná shromáždění k duchovním čtením se zcela vyholenou hlavou, v dlouhém šedém hábitu až ke kotníkům a meditačním růžencem okolo zápěstí. Mnoha členům poklesla čelist v úžasu a kritika se stala ještě intenzivnější. Od některých jsem si vyslechl, že „dělám Otci ostudu" anebo že „buddhismus je satanský." Díky těmto názorům jsem si uvědomil, že jestliže my, jako *Hnutí*, věříme takovým věcem, nebudeme *nikdy* schopni pomoci vyléčit

tento svět a přispět ke světovému míru. Můžeme jen vytvářet rozdělení, dostávat se do svárů a šířit nenávist.

Dostalo se mi pohledů naplněných odsudkem a věděl jsem, že kritika se snášela i na Otce, že mě *nenapravuje.* Velmi jsem chtěl otevřeně odporovat, ale uvědomil jsem si, že nenávist by vyvolala více nepochopení, že bojovat ohněm proti ohni by vedlo k většímu žáru – jen milující mysl mohla vyléčit plameny nenávisti. Kdykoli jsem tedy cítil něčí soud, intenzívně jsem si opakoval a dýchal : „Kéž najdeš pravé a trvalé štěstí… Kéž se osvobodíš od utrpení… Kéž budeš laskavý a klidný sám k sobě a k druhým“, a snažil jsem se vyslat srdce zájmu, oproti srdci nenávisti. Téměř všichni říkali něco negativního, ale nikdo neviděl, že to byl *Abonim*, kdo nikdy nekritizoval. Místo toho o mě mluvil dobře a dokonce mě povzbuzoval, abych se více zabýval náboženským studiemi a poznáním.

Upřímně řečeno, já, spolu s 99,999% členů, dokonce těch velmi blízkých *Abonimovi*, jsme věřili, že *Abonim* bude mým studiím a vzezření buddhistického mnicha prudce oponovat. Myslel jsem, že je fundamentalista, který vidí křesťanství jako jedinou pravou cestu. Myslel jsem si, že s mým zájmem o buddhismus a taoismus budu exkomunikován. Shledal jsem však něco zcela opačného. *Abba* byl naplněný pýchou, že jsem se hluboce zajímal o náboženství, a dodnes mi říká, že v mém studiu náboženství musím pokračovat. To mě přimělo položit si otázku: „Jestliže já, jako jeho syn, jsem Otci naprosto neporozuměl, jak moc chybí do plného porozumění ostatním?“

Nalezl jsem ohromné osvobození, svobodu, kterou mi *Abba* dal. Ještě jsem se nesetkal s jediným člověkem, který odrážel, co jsem shledal být pravým a kosmickým srdcem, které *Abonim* v našich rozhovorech projevil. Uvědomil jsem si, že v náboženských studiích je velmi důležité vidět teologický vývoj a pokrok náboženského vůdce. Většina zapomíná, že *Otec* žije nad *Principem* (anebo raným formulacemi jeho učení) a že se neustále vyvíjí a odhaluje nové věci.

Je politováníhodné a přitom časté, že následovníci jsou mnohem více úzkoprsí než vůdce. Vzpomínám si, jak *Otec* říkal: „Mí následovníci byli spokojení se světlem lucerny, když přitom mohli použít světlo slunce." Naštěstí jsem objevil, že u většiny členů *Hnutí*, s nimiž jsem se setkal a hovořil, existuje hluboký pocit uznání a respektu k jiným náboženstvím, které některé víry pokládají za *satanské*.

Náboženský fundamentalismus je nebezpečný jed, neboť může být vždy použit, aby ospravedlnil hrůzná zvěrstva – vraždy, invaze, křižácké výpravy. Fundamentalismus má – jako svou ústřední poruchu – neschopnost vidět celé lidstvo jako bratry a sestry, pocházející ze společného božského zdroje. Nazírá pouze v pojmech *spasených* a *zatracených*. Někteří věří, že všichni rouhači budou navěky zatraceni v pekelných ohních. Je-li tomu tak, přemýšlejte o tom, jaký by to byl Bůh. Byl by to docela zlovolný Bůh. Ale *Abonim* učí, že nemůžeme vstoupit do Království sami, že musíme vstoupit s naší rodinou – naší lidskou rodinou. Učí o *univerzálním* spasení: že dokonce i Hitlerovi, Stalinovi a dokonce i ďáblovi, Satanovi, bylo odpuštěno v nekonečnosti Boží lásky.

Ale fundamentalista kazí tento obraz milujícího, soucitného Boha. Fundamentalista zůstává sebe ospravedlněn a naplněn upjatostí. Proto se může opásat bombou a ve jménu Boha zabít stovky *modlářů*. Proto může zůstat plný nenávisti, odsuzující, zatrpklý a pomstychtivý. Představte si svět plný takových lidí. To není místo, na kterém bych chtěl být. Zní mi to spíš jako představa pekla než nebe.

Drahokamy na Havaji

Nedávný příklad teologické diskuse tohoto druhu se odehrál na Havaji v únoru 2003, po obnovení svatebního slibu Pravých rodičů.

Předposlední den našeho pobytu přišel *Otec* na *Hun Dok He* a vůbec nebyl v dobré náladě. Zkritizoval vedoucí, potom se podíval doprava, uviděl mě se sportovní kapucí na hlavě a ve vypjatosti oné chvíle řekl: „Sundej si tu kapuci!" Ihned uviděl mou holou hlavu, načež z něj vyletělo: „Je už načase, aby sis nechal narůst vlasy." Věděl jsem, že to řekl spontánně, ale protože to bylo před tucty lidí, které jsem neznal, věděl jsem také, že z toho bude spousta řečí, které budou kolovat, o tom, jak jsem se dostal u Otce kvůli mé holé hlavě do problémů. Byl jsem trochu deprimován.

Aby však nebylo mé znepokojení příliš malé, Matka se u snídaně pochlubila náhrdelníkem s Maitrejou Buddhou, který mě den předtím požádala koupit. Vedoucí u stolu zadrželi dech...

Abonim se usmál, bez jakéhokoli podtónu, a zeptal se: „Ó, to koupil pro tebe? Kolik stál? Je moc pěkný."

Na cestě zpátky do hotelu (museli jsme se ubytovat v nedalekém hotelu, protože v malém domě nebylo dost místa) mi manželka říkala, abych byl silný. Řekl jsem jí, že jsem si nedělal starosti s *Abba*, on věděl, jak smýšlím; řekl to jen ve vypjatosti té chvíle. Šlo o všechny ty lidi, před kterými to řekl, kteří budou vynášet svůj soud.

Nadešel čas oběda a zavolali nás, abychom si dali společně ve městě pizzu. Bylo mi trochu těžko, a tak se mě *Abonim* zeptal, co se děje. Manželka potichu řekla, že se nějak trápím už od rána, kvůli tomu, co zaznělo u *Hun Dok He.* Já jsem nato zvolal: „*Abba,* já nejsem superman jako ty. Jsem jen člověk. Oholená hlava a stejnokroj slouží jako připomínky – „zvonky uvědomění" (*dle buddhistické tradice, pozn. překladatele*), abych nevědomky nesklouzl nazpět ke světskosti. Je to způsob, jak jsem neustále volán zpět na duchovní cestu."

Abba nato s hrdým úsměvem řekl: „Pak si ji hol." Měl jsem radost, protože jeho schválení bylo uděleno před staršími vedoucími. O několik minut později někdo poznamenal: „*Abba* je křesťan, ale ty máš tak rád asijská náboženství…" Okamžitě jsem odpověděl, že nevěřím, že *Abba* je pouze křesťan, protože kdyby byl, snižovalo by to prohlášení, že je Mesiáš. Řekl jsem: „Je-li pouze křesťan, může spasit jen část světa, co další miliardy lidí? Máme je hodit do vody? Utopit je? Co je tak všechny zabít?"

Také jsem všem připomenul, že Abonim

- Změnil název *Hnutí* ze *Společenství Ducha svatého za sjednocení světového křesťanství* na *Federaci rodin za mír ve světě a sjednocení.* (Důraz na rozšíření z pouhé jednoty křesťanstva na šířeji obsažnou misi za světový mír).

- Uděluje požehnání do manželství (jediná důležitá svátost členů *Hnutí sjednocení*) buddhistickým mnichům, hinduistickým guru, muslimským imámům, židovským rabím, křesťanským kněžím, jainistickým duchovním, náčelníkům původních Američanů a dalším.

- Neustále zdůrazňuje, že jsme *Hnutí,* které musí „překračovat náboženství, národ, rasu a dokonce svět *(Čo Džon Gjo, Čo Guk Ka, Čo In Džong).“*

- Hlásá vizi nebe, v němž Ježíš nazývá Buddhu „ctěným Buddhou“ a říká: „Konejme pobožnosti křesťanským způsobem i buddhistickým způsobem.“ Kde Ježíš mluví ke křesťanům, řka: „Co byste si o mě mysleli, kdybyste mě viděli nyní ve společnosti Buddhy, kterého mnoho křesťanů nazývá modlářem? Co byste si o mě mysleli?“ Kde Konfucius a Mohammed mluví o jednotě náboženských vedoucích. Kde si věřící lidé uchovávají svou příslušnou náboženskou identitu (křesťanskou, muslimskou, buddhistickou atd.) a jsou sjednoceni pod jednotou *Hananima.*

- Mobilizoval tisíce, aby obhajoval vytvoření mezináboženské rady ve Spojených národech, skládající se ze *všech* náboženství, nejen abrahámovských náboženství (mnozí věří, že *Abonim* považuje jen abrahámovská náboženství za *skutečná* náboženství a ostatní za *pohanská* náboženství).

Řekl jsem: „Jestli těmto velmi nedávným prohlášením někdo věří nebo ne, je jen na něm. Ale z pohledu vědy o náboženství, tato nová učení a prohlášení ekumenismu a pravé mezináboženské harmonie jako by naznačovaly zajímavý posun v rozvoji tradice *Hnutí sjednocení* a vnímání mise jejího zakladatele."

Abba zářil. Nakonec jsme jeli dvě hodiny na ranč, ale během té doby v autě jsem mluvil právě na toto téma. Vysvětloval jsem, jak profesoři a lidé zvenku jsou naprosto překvapeni, když zjistí, že jsem Otcův syn. Vidí, že *Otec* je otevřenější, a ne bigotní fundamentalistický křesťan, který jen řeční a skanduje mezináboženské „to a ono."

Všem v autě jsem připomenul, že mise Mesiáše, která je vyjádřena v *Božím Principu*, je především sjednotit všechny národy, náboženství a rasy. Mluvil jsem o náboženstvích čekajících na spasitele, a jak jsem byl inspirovaný, když jsem se dozvěděl, že *spasitel* je běžný náboženský motiv, který najdeme ve většině tradic – v šíitském islámu: *Mahdi;* v buddhismu: *Maitreja Buddha;* v křesťanství: *Pán Druhého příchodu;* v hinduismu: *Kalki Svatat;* v judaismu: *Mesiáš.*

Nakonec někdo řekl: „Páni, *Abonim* se dnes mnohému přiučil! Nezatleskáš tomu, co tvůj syn řekl?“ Řekl jsem: „Ne, ne, omlouvám se, *Abonim* se dnes ničemu nepřiučil. Je to jen to, co on učí.“ *Abonim* zatleskal.

Tato zkušenost byla velmi důležitá, protože ukázala všem v autě, že trajektorie *Hnutí*, tak jak ji vnímá učitel, není, abychom se stali další křesťanskou denominací, ale že se musíme stát *Hnutím*, které obejme všechny tradice, neboť spasitel by měl být „sloužící vůdce“ všech tradic, lidí a ras. Byla to další zkušenost, která mi dala obrovskou naději v budoucnost *Hnutí sjednocení*.

Vidíme tuto paralelu v raném křesťanství. Byla tam dvě hlavní teologická stanoviska: „petrovské“, které říkalo, že se člověk měl vlastně stát Židem, aby našel Ježíše, a „pavlovské“, které říkalo, že všichni, dokonce pohané, mohou jít přímo k Ježíši bez obřízky, stravovacích omezení atd. Učenci věří, že díky tomu, že křesťanství přijalo pavlovský pohled, dokázali raní křesťané ovlivnit svět mnohem rychleji.

Pro budoucnost *Hnutí sjednocení* je však mnohem závažnější otázkou, zda lidé z určitých náboženství mohou jít přímo k Pravým rodičům, anebo musí nejprve přijmout Ježíše? Inu, dáváme-li dobrý pozor, co *Otec* říká, jako například:

- Sdílení jedné ústřední svátosti (Požehnání) bez požadavku, aby účastníci změnili své náboženství.

- Duchovní poselství popisující obraz nebe, které svědčí pro různé náboženské komunity, projevující respekt k jiným tradicím a ponechávající si vlastní náboženskou víru.

- Kanonizace Ježíše, Buddhy, Konfucia, Mohammeda a dalších historických postav jako svatých tradice *Hnutí sjednocení*.

Toto je vize, o níž věřím, že může změnit svět, že může vytvořit pravý a trvalý mír a sjednotit všechen lid všech ras, všech národů, všech náboženství. Toto byly ty pravé drahokamy, které jsem nalezl na Havaji.

Část 3 Hledání

Celé měsíce jsem hledal jeden čínský znak, který by shrnul celé srdce *Hananima*. Chodíval nahoru ke svaté skále, kdykoli jsem byl doma. Toužil jsem po tom, abych našel jeden znak, který by byl odkazem, místem k neustálému znovuvstupování do Božského. Původně jsem se domníval, že to je *Maum Šim* (čínský znak, znamenající – duch, mysl, srdce), ale něco tam chybělo.

Když se *Abba* vrátil ze zahraničí, požádal jsem ho, aby mi pověděl, jaký znak je pro něj nejvzácnější. Čekal jsem na tento okamžik, na jeho učení, na jeho moudrost. Upřímně jsem hledal, ale našel jsem znak, jemuž něco chybělo.

Bez váhání napsal jeden znak (neboť jsem ho požádal, aby se omezil na jeden). Je to okamžik, osvícení, na který nikdy nezapomenu…

• • •

Napsal *Čong Song Song*. Tento znak, *Abonim* vysvětlil, je kombinací znaků pro *slovo* a *stát se*. Při dalším zamyšlení jsem si uvědomil, že levá strana znaku symbolizující západ bylo slovo a že *západní náboženství* (judaismus, křesťanství, islám) jsou víry *slova* (Tóra, Bible, Korán). Pravá část znaku symbolizující východ je *stát se* a *východní náboženství* (buddhismus, hinduismus, taoismus, konfucianismus) jsou víry *stávání se* (v prvé řadě využívající psychologickou techniku meditace).

V tomto jediném znaku byly pravá a levá, východní a západní tradice přivedeny do jednoty, aby vytvořily jediný dynamický charakter – *Čong Song Song* (upřímnost). Uvědomil jsem si, že bez upřímnosti je srdce jen svalem pumpujícím krev. Ale s upřímností nebude mít srdce *Hananima* a naše vlastní srdce žádnou dualitu, žádnou oddělenost. Bez *Song* bychom byli věčně odloučeni. Se *Song* budeme *jedno*.

Proč vám tento příběh vyprávím? Proto abych ukázal, jaký je pro *Abonima* ten nejhlavnější znak? Inu, ano i ne. Tento příběh má v sobě dynamiku, která byla pro mě skutečným osvícením. Všichni si myslíme, že to byl ten znak, který znamenal to osvícení, ale znovu, to je jen částečná pravda. Podívejme se na ten příběh. Vylezl jsem na horu, abych nalezl znak, který by představoval Boha, cestu. Hledal jsem a hledal a hledal – a právě v tom byl ten problém.

Co mě *Čong Song Song* naučil, bylo, že „budeš-li hledat, *nenajdeš*, a nebudeš-li hledat, nenajdeš." Nebylo to o hledání, ale spíš o – stávání se. Nejde o hledání míru, protože pak bude stále o krok před námi, vždy nám bude unikat. Jde spíš o to *být* mírem – pak jej není třeba hledat. Nejde o hledání štěstí, ale spíš o to *být* štěstím. Matka Tereza řekla: „Radost není jednoduše věcí povahy, je vždycky obtížné zůstat radostný…"[17] Musíme se stát mírem, ne jej hledat; musíme se stát láskou, stát se soucitem, stát se odpuštěním, empatií, porozuměním, ctností, shovívavostí, trpělivostí, pokorou, vděčností, laskavostí atd. Dokud to budeme hledat, nikdy to substanciálně na tento svět nepřivedeme. Ale jestliže se tím staneme, a my se tím musíme stávat znovu

v každém novém okamžiku a při každé nové příležitosti, hmatatelně tomuto světu umožníme, aby se *stal* lepším místem.

V korejštině je úsloví „činit upřímnost". Často se používá v souvislosti s těmi, kteří podstupují duchovní trénink, dělají modlitby, meditace, oběti. Proč činíme upřímnost při uskutečnění jednoty mysli a těla? Protože při uskutečnění jednoty mysli a těla nemluvíme o určitých ctnostech, my konáme, abychom se jimi *stali*. Konáme, abychom *byli* láskou, jednotou, odpuštěním, empatií a žitím pro druhé.

Práce na sobě

Začal jsem cvičit bojová umění ve velmi raném věku. Kolem deseti jsem však přestal. Měl jsem lepší věci na práci – jako skateboard a dělání potíží. V létě před mým prvním ročníkem na střední škole jsem s bojovými uměními znovu vážně začal. Přešel jsem od plandavých džín, které mi visely od poloviny zadku, k čínské uniformě kung fu. Pro mé známé to byl docela šok, ale oni věděli, že jsem *blázen*.

Učil jsem se u mnoha instruktorů a mistrů a stával se zběhlým v různých druzích bojového umění. Zbožňoval jsem to úsilí k mistrovství v bojových uměních. Neměl jsem žádný čas pro zlost anebo cokoli či kohokoli. Dychtil jsem po nové technice, po zvláštním tajném pohybu, který mi dá výhodu, náskok ve střetnutí. Můj celý svět začal být naplněný touto obnovenou a stravující vášní. Doslova jsem nemyslel na nic jiného.

Nestaral jsem se o pozici, o černé pásy a všechna ostatní tradiční uznání. Chtěl jsem se jen stát skvělým bojovníkem – chodící „nádobou nebezpečí“, která, je-li ohrožena, dokáže rozsévat naprostou zkázu. Cvičil jsem nekonečné hodiny, vytvářel nová cvičení, abych zdokonalil svůj rytmus, rychlost, sílu. Stále jsem si přehrával techniky v mysli – stokrát, dvěstěkrát jeden pohyb, zkoumal jsem každý detail z každého myslitelného úhlu. Miloval jsem to. Takové to bylo – opravdu žít. Díval jsem se ve škole na děcka a smál se jim. Bylo mi jedno, co dělají, pokud si nezkoušeli začít něco se mnou. Jestliže to udělali, byli v maléru. Byl jsem nafoukaný, arogantní, a plný pýchy. Nekouřil jsem, nepil, nebral drogy, neměl děvče. Když se mě ptali proč, prostě jsem jim řekl, že by to narušilo mé bojové umění. Nikdo s tím neměl problém.

Začal jsem střední školu, pamatuji-li si to dobře, s průměrným prospěchem 1,6 a graduoval s 3,33 (A – vynikající – známka 4, D – podprůměrně – známka 1, F – neprospěl – 0). Cítil jsem se úspěšnější, úžasnější, skvělejší – to byl právě ten problém. Byl jsem tak posedlý mým vlastním pokrokem, mou rychlostí, úrovní mé smrtonosnosti, že jsem si také vytvořil ohromné ego. Mé známky se zlepšovaly, protože jsem se začal víc starat, abych je použil k demonstraci mé zdatnosti, nejen v oblasti fyzické, ale i v oblasti mentální. Používal jsem mentální disciplínu, abych pozvednul svůj vlastní obraz, abych jej učinil *neuvěřitelnější, působivější, skvělejší*. Bohužel vypadal více a více jako něco jiného – více a více jako ďábel.

Za těmi dveřmi je ďábel

„Co je to duchovní cesta? Duchovní cesta je cesta „sebezdokonalování“, „růstu“, „vývoje“ atd. To dává smysl, ne?“ Odpověď je v naprosté většině „ano, samozřejmě“, „rozhodně“, „správně.“ (To je alespoň to, co téměř všichni řeknou, když jim tu otázku položím.) Bohužel tento způsob přemýšlení a tato cesta vede k tomu, že se z člověka stane *ďábel*.

„Co!? Ne! O čem to ta holohlavá osoba mluví?“ Obvykle říkám žertem lidem, když si toto vyslechnou: „Teď si myslíte, že ta holohlavá osoba je naprosto praštěná.“ Ale žerty stranou, proč je to cesta k ďáblu? Myslel jsem, že je to duchovní cesta. Myslel jsem, že se zdokonalím a že ze mě bude světec.

Toto je nebezpečí duchovní cesty. Je to tak choulostivé, když pracujete s myslí, srdcem, emocemi, psychologií, vědomím, duchem. Jen trocha nevědomosti, jedno malé neporozumění, jedna chybná domněnka vás může zavést na velmi nehezké místo, aniž byste to vůbec tušili.

Vidím mnoho lidí, členů *Hnutí* stejně jako nečlenů, kteří věří, že kráčí duchovní cestou. Ať sázejí stromy, krmí bezdomovce nebo se modlí, jsou přesvědčeni, že se stávají svatými. „Modlím se deset hodin denně!“, „Nasytil jsem padesát bezdomovců!“, „Dělal jsem veřejně prospěšné práce rok a půl!“, „Vytvořil jsem takovou hodnotu, všichni by měli být vděční!“, chlubí se někteří.

Bohužel, protože oni věří, že duchovní cesta je cesta sebe zdokonalování, může se objevit zveličování sebe sama, arogance

a slepá upjatost, které mohou, ano, je to tak, *růst*. Tato arogance je též sebevědomá, což znamená, že zcela přesvědčila samu sebe o svém přínosu pro lidstvo, pro historii, pro *Hnutí*, pro svět a mlčky vede k pocitu sebe uznávané velikosti a pýchy (jichž by si všichni lidé ihned všimli, kdyby ovšem opravdu chápali, samozřejmě).[18]

Toto je ona arogance, pýcha a nadutost, kterou ďábel projevil před Bohem (jak je to viděno v různých tradicích). To je jedna z nejzákladnějších závad duchovní cesty. Je to lidská tendence vidět duchovní cestu jako sebe zdokonalování. Bohužel ta vede člověka k tomu, aby se stal více egocentrickým, více upřeným sám na sebe a velice sám sebou zaujatým.

Výsledkem je tedy snaha projevit svou hodnotu, ukázat, jak ohromný jsem, pochlubit se svou dobrotou. Srovnávací soupeření, strach, podezření a nedůvěra jsou vedlejšími projevy toho, kdo se, ať vědomě nebo nevědomě, snaží ukázat svou velikost. Takový člověk, naplněný strachem, chatrnou sebedůvěrou a hodně velkým egem (které je jeho sebeklamem), je neschopen dosáhnout opravdové jednoty, opravdu existovat pro účel druhých, opravdu a plně milovat druhého nebo být šťastný – jednoduše proto, že takový jednotlivec je tak psychoticky posedlý tím vzácným egem, do jehož zdokonalování, růstu a rozvoje vynaložil tolik úsilí.

Sebezpytování

Zprvu je těžké si to připustit. Je to opravdu nepřijatelné. Se mnou to bylo také tak. Ihned se cítíme velmi nepohodlně a v obraně. Najednou vidíme všechnu zbroj, zdi, vysoké věže, barikády, které jsme vytvořili, a tak vidíme, jak křehcí a nazí vlastně jsme. Náš pocit velikosti nám dával zdání bezpečí, sebedůvěry, hrdosti, ale nyní je to rozdrceno. Hledíme na náš pokroucený obraz v zrcadle, které je nyní rozbité, a chvějeme se, když vidíme, jak jsme vlastně vystrašení. Je vážně děsivé to vidět.

Nikdo ale neříkal, že to bude snadné. Duchovní cesta je drsná. Je nerovná. Je krutě spravedlivá. Nejsme tak skvělí, jak jsme mysleli; ne tak sebevědomí, jak jsme mysleli; ne tak podobní Bohu, jak jsme mysleli. Její krajina je trnitá, neproniknutelná a plná smrtelných nástrah. Ale než se přes džungli pokusíme projít, musíme vědět, jaká je – alespoň to je můj názor.

Když jsme postaveni před naši mylnou představu, může začít naše osvobozováni od cesty nevědomosti. Můžeme tak najít, a nejen najít, ale i *se stát* duchovní cestou. Duchovní cesta neznamená stávat se větším, ale spíše jít hlouběji; opustit své já, *odevzdání se Bohu, oprostit se od sebe sama, zemřít a znovu se narodit.* Pravá svoboda se nachází v úplném odevzdání se majestátu dobra *Hananima*.

Na tomto místě se můžeme spojit s Bohem, s Původní myslí a s naším vnitřním božským dobrem. Je v tom ale háček. Domníváme-li se, že je to naše *vlastní* dobro, naše *vlastní* síla, je

přítomno ego, které se znovu snaží zvětšovat. Musíme zůstat bdělí a krotit tendenci k sebezveličování.

Když se opravdu zřekneme sami sebe (našich nenávistí, hněvů, nenasytnosti atd.) můžeme být opravdu svobodní. Můžeme být osvobozeni od našich ulpívajících, hrabivých, kroutících se rukou ega a může se projevit naše přirozené srdce vřelosti, soucitu, lásky a lidskosti. Můžeme tak zajistit čistý základ, na kterém začneme cestu prohlubování všech těchto přirozených dobrých a milujících tendencí a umožnit tomu Božskému skutečně se projevit v tomto trpícím světě a dotknout se ho.

Ego

Kdyby ego, které se stále snažím rozvíjet, zlepšovat, posilovat a rozšiřovat, opravdu existovalo jako hmatatelná, samostatná, skutečná entita, pak čím více bychom toto ego zkoumali, tím zřejmější by se stávalo – tím více egocentričnosti bychom viděli. Ale co se stane, když se důkladně podíváme? Vidíme, že jsme kombinací mnoha věcí – myšlenek, emocí, mentálních stavů, fyzických součástí. Představa skutečného „já" se zhroutí, naše představa skutečného ega se nám zjeví, jaké opravdu je – kombinace mnoha věcí, včetně obav, nedostatku opravdové sebedůvěry, nejistoty, kompenzace pro přítomné pocity nedostatečnosti v pozadí, samo sobě se snažící dokázat svou vlastní velikost.

Jednu minutu jsme sebevědomí, potom se do zorného pole dostane někdo jiný a my jsme ihned ohroženi a bez sebedůvěry.

Ihned si ho označíme jako nepřítele, soupeře, někoho lepšího nebo horšího, než jsme my. Žijeme v neurotické, téměř patologické posedlosti naším egem. Musíme jej bránit za každou cenu! Musí být zachováno!

V našich životech možná známe někoho, kdo dovede velmi rychle upozornit na chyby všech ostatních lidí. Ten člověk chodí a má za to, že problémem je svět. Bohužel takoví lidé jsou plní hněvu, zlosti, nedostatku sebevědomí a nenávisti k sobě samému. Protože jsou k sobě tak neupřímní, jsou pravděpodobně ti nejméně sebevědomí jedinci. Mohou si nasadit masku sebedůvěry, ale za ní je dítě srovnávající své hračky s hračkami druhých, plačící ve snaze upoutat pozornost a kritizující ostatní, aby se cítilo ospravedlněno. Samozřejmě když se upřímně podíváme, uvědomíme si, že my sami velmi často děláme takové věci také.

Když naše sebedůvěra a pocit vlastní hodnoty vychází z něčeho tak prchavého jako toto věčně nestálé sloučení věcí, které nazýváme naše já, ego, vidíme, jak slabá tato sebedůvěra, tento pocit vlastní hodnoty, je. Stačí jen jedno slovo, které napadne naši obranu, náš pocit bezpečí, náš pocit pevnosti, úspěchu; stačí jen jedna změna v našem emocionálním nebo mentálním stavu (která nevyhnutelně přijde) a ta zničí a zažene ten pocit sebedůvěry nepotlačitelnými pochybami.

Jak ale můžeme být opravdu sebevědomí? Nejprve musíme pochopit, že sebedůvěra neznamená „ego-důvěra" – protože jsme viděli, jak slabá je. Pravá sebejistota přijde jen tehdy, když

se dokážeme spojit se svým *pravým já*, Původní myslí, Bohem. Jednoduše řečeno, znamená to prohloubit kvality našeho přirozeného a vrozeně vřelého, soucitného, milujícího, starostlivého a empatického srdce.

Když se opravdu podřídíme – zcela se oprostíme od našeho egoistického já; všech našich potřeb, vší chtivosti, nenávisti, zálib, hněvu, sobectví – můžeme existovat zbaveni tohoto věčně se měnícího se já. Můžeme být osvobozeni od té věznící povahy egoistického/sobeckého já a dovolíme tak projevit se našemu přirozeně dobrému, milujícímu duchu. Zde můžeme odpočívat v pokoji. Toto je naše *pravé já* – já, které přirozeně soucítí s těmi, kdo trpí nemocí, bolestí nebo duševními mukami.

Jsme-li důslední v oprošťování se od našeho ega, přirozeně odstraníme špínu z naší Původní mysli. Pokud se budeme soustředit jen na naše já, pak jeden špatný den, jedna hádka, jedna kritika nebo odsudek nás zcela přemůže – něco tak nedůležitého se zvětší na hrozbu zkázy světa. Pokud se však více staráme o druhé, což je přirozená inklinace Původní mysli, můžeme se osvobodit od této deformace a utrpení, které vytváří. Jestliže v našem srdci obejmeme, zahrneme do naší vize utrpení druhého člověka, jeden špatný den nebude koncem světa.

Náš přirozený sklon milovat a pomáhat druhým je pravým zdrojem mentální stability. Jsme vskutku klidní, protože nyní můžeme přebývat v milující přirozenosti naší Původní mysli. Jen když se opravdu poddáme, podřídíme, oprostíme od našeho egoistického já, může se v plném lesku a síle projevit naše

Původní mysl nebo *Hananim.* Oprostíme-li se sami od sebe a dovolíme-li tak, aby nás *Hananim* naplnil, můžeme pak jít hlouběji do srdce *Hananima* a stát se mu bližšími – *zemřít, abychom se mohli narodit.*

Zpátky do školy

Když jsem přešel na Harvard, začal jsem brát vážně filozofické, náboženské a vědecké oblasti studia. Intenzivnějším studiem jsem se dobral k větší hloubce a ocenění *Hananima* – objevujícího se ve všech vírách, ať už jako *Bůh, Tathagathagarha, Alláh, Nibbana, Tao (Cesta)* a dokonce i ve vědeckých disciplínách – kvantum atd. Ať je to víra v kosmickou energii nebo Boha jako všudypřítomného, nebo víra v dobro všech, uvědomil jsem si, že tyto věci, jsou všechno různé způsoby vyjádření *Jednoho* a Jeho skutečnosti.

Nevyhnutelně si pro *Jednoho* odvozujeme jedinečná označení, protože *my* jsme všichni jedineční, to by ale nemělo být zdrojem rozdělení a neshody. Jen proto, že někteří zvou *Jednoho* Bohem a jiní jej zvou Absolutní prázdnotou nebo Alláhem, nebo Vyšší mocí, neznamená, že je všechny máme chápat jako reprezentanty různých táborů nebo skupin. Neměli bychom se stavět na jednu stranu hranice a druhé stavět na druhou stranu. Vlastně by tam hranice ani neměla být. Nejsme protivníci.

Pamatuji si, že jsem se zeptal křesťana: „Popiš mi Boha, detailně."

Řekl: „Je to Otec, Syn a Duch svatý."

„Dobrá," řekl jsem, „ale popiš Ho *detailně*."

„To člověk nesvede, je nepopsatelný – mimo vyjádření."

Potom jsem šel a požádal jsem padesátiletého buddhistického mnicha: „Popiš mi Absolutní prázdnotu, detailně."

Řekl něco jako: „Je to jako světlo blaženosti, aura osvícení."

„Dobrá," řekl jsem, „ale popiš mi to *detailně*."

„To člověk nesvede. Je to nepopsatelné a mimo vyjádření."

Pokud jde o jednotlivé teologie, existují mezi náboženstvími rozdílnosti, někdy dokonce protichůdné pohledy. Ale nesmíme zaměňovat náboženství, které zabírají konkrétní čas v průběhu historie, s Pravdou, která to nedělá. I v našich životech náboženství přichází po narození. Ale Pravda, něco, o čem svědčí všechna náboženství, nemá určité časové hranice. Byla tady vždy.

V zásadě všechny hlavní náboženské tradice mají stejný potenciál učinit z někoho hlubší, více milující a více *lidskou* osobu. Jedinečné kvality každého náboženství jsou speciální a jedinečné jako jednotlivci na této planetě. Ať popisujeme Boha apofatickými nebo katafatickými pojmy (*pozitivy* nebo *negativy* – negativními pojmy, jako *ne toto nebo tamto,* či pozitivními pojmy, jako *je takový a onaký*), náboženské tradice jednomyslně odkazují na naprostou dokonalost. Mohou být různé tradice, ale základní poselství lásky, soucitu, odpuštění, empatie, porozumění atd. zůstává.

Je to vlastně záležitost *tématu* a *variace. Témata* sloužení druhým, nejen sobě; vzácnost fyzického života; život po smrti; být více shovívavý, poctivý, přemýšlivý, odpouštějící, soucitný atd. to jsou témata, která jsou základní v učeních všech hlavních náboženství. V teologiích, mytologiích, příbězích a rituálech mohou být značně odlišné *variace.* Musíme však mít na paměti, že témata, která tvoří základ těchto variací, vyzývají lidi svých věr žít život lásky, péče a pomáhání druhým lidem.

Toto je velká naděje v podporování pravého mezikulturního, mezináboženského ocenění a tolerance. Je mojí vírou, že dialog mezi náboženstvími je jednou částí mírového procesu. Avšak dialog sám nestačí. Musíme *být jednotou.* Věřím, že pro lidi víry je zásadní zažít náboženský život, praktikovat ho a konat bohoslužby s lidmi z různých náboženství.

Je to samozřejmě velmi obtížné, protože si nevyhnutelně přinášíme naše předsudky a předpojatosti. Proto úkolem věřících lidí je stát se více vědomými těchto tendencí a připravit si srdce společného bratrství a přijetí vůči lidem jiných náboženství. To neznamená, že zahodíme morální hodnoty naší tradice, ale znamená to, že se pevněji odhodláme nalézt společné body a ne rozdílnosti mezi našimi jinými bratry a sestrami.

Rozpory mezi ideologiemi vedly a vedou k válkám po celém světě. V Severním Irsku Křesťané zabíjejí křesťany; Židé, muslimové a křesťané se vzájemně zabíjejí v Izraeli, hinduisté a muslimové se vzájemně zabíjejí v Indii a zabíjení pokračuje dál a

dál. V takovém světě se mnozí stavějí k náboženství celkem skepticky, vlastně mohou říci, že náboženství je ten problém!

Ale tato analýza není dost důkladná. Velmi často politické a etnické zájmy stupňují náboženské konflikty. Náboženští fanatici mohou používat a používali náboženství, aby ospravedlnili zabíjení a podobné věci – to je však jen jedna strana mince. Kolika zabíjení bylo zabráněno, ke kolika nedošlo nebo bylo zastaveno kvůli učení náboženství? Učení „milujte bližního svého", „nejprve vyjmi trám ze svého oka a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra", vedla lidstvo a prospívala mu po staletí.

Podle mého názoru jsou náboženství – ačkoli se zdají být problémem – paradoxně jedinou šancí, jakou tento svět má, jak opravdu nastolit *mír*. Je v jádru náboženských učení, že jsme vyzýváni milovat, starat se o druhé, vcítit se do nich a učit se trpělivosti a snášenlivosti. Jádrem poselství náboženství je umožnit lidem stát se více milujícími a lidštějšími. Dokážete si představit náboženství, které výslovně učí zabíjet, znásilňovat a krást? To by bylo peklo.

Abonim často říká, že v ideálním stavu existence nebudou náboženství potřebná. Nevěřím, že to znamená destrukci a potlačení náboženských tradic, protože to by prostě bylo opakování zla komunismu. Může to však znamenat, že si budeme více připadat navzájem podobní než rozdílní – bez ohledu na to, jakého „náboženství" jsme součástí. Možná to vyjadřuje základní uvědomění si vidět v lidech dobro (Původní

mysl). Možná to vyžaduje jít za naše denominační uvažování a vidět se navzájem jako bratry a sestry společného lidstva.

Jsme všichni navzájem propojeni – v úžasné síti *paketů* kvantové energie, nadějí a snů, touhy nalézt smysl a být v životě šťastní, zakoušení bolesti, dělání chyb, snahy dosáhnout hvězd, přání si míru v duši a snad nalézt *Toho Jediného* a stát se s Ním jedno.

Ti, kdo jsou vám nablízku, znají vaše drobné nedostatky: způsob, jakým se škrábete na hlavě, nebo jak se pokoušíte tančit nebo cokoli jiného. To jsou věci, které nás rozesmějí až k slzám, když na ně vzpomínáme. Je v tom neuvěřitelný pocit uspokojení a útěchy, když víme, že druhá lidská bytost se dokáže zcela odevzdat, bez strachu ze soudu nebo z toho, že z něj/z ní budou mít legraci. Můžeme si vzpomenout, jak se nám dokázali úplně svobodně bez omezení projevit, protože nám opravdu *důvěřovali.* Tato osvobozující důvěra je to, co je třeba, aby se náboženství setkala a překonala své vlastní teologické pozice. Uvědomil jsem si, že systémy víry jsou jedinečné způsoby pro vyjádření téže víry – víry v něco většího než jsme sami.

Věřili jsme, že se dokážeme dostat na Měsíc, a tak jsme to udělali. Věříme, že život bude pokračovat, že dosáhneme štěstí, a že najdeme pravý a trvalý mír a radost. Nejsou tyto cíle něčím, čeho můžeme dosáhnout, nebo se k tomu přiblížit právě tehdy a jen tehdy, když nejprve věříme, že je to možné? Není to víra v něco jako život nebo dokonce nevyhnutelnost smutku nebo bolesti, co může být mnohokrát protilékem našich denních zápasů?

Zažil jsem v životě zdary i nezdary a napsal jsem si do deníku reflexi z mé meditace. Stojí tam:

„Život je jen okamžik. Přejde nepovšimnut. Je-li naše mysl bdělá, naše životy se stanou smysluplnými a ne nesmyslnými. Těšte se v té nekonečné slávě, která je oním mžikem. Hleďte na něj ve všech jeho nekonečných stupních. Ciťte ten mžik a staňte se jím. Protože pokud to neučiníte, ten mžik, jako mnoho jiných, bude navždy ztracen."

Tato věc, kterou zveme život, může být tak vzácná, tak obohacující. Je to jen moment ve věčnosti, záblesk v rozsáhlé dimenzi času, ale moment, který *tak* neuvěřitelně stojí za to. Ten moment je věčný moment. Je jedním momentem v celé věčnosti, který je dokonce vzácnější než sama věčnost, protože *vy tento* moment zažijete. Když o tom přemýšlím, jsem více a více vděčný.

Když si uvědomím svou smrtelnost a prchavost života, paradoxně život více ocením. Dá to více významu mým *sbohem* a *ahoj*. Dá to více významu mé ženě, našim dětem, jejich smíchu i našim přehmatům, tomu všemu dohromady. Dá to více významu mým rodičům, sourozencům, učitelům, rádcům, světu. Dá to více významu *Bohu (Tomu Jedinému)*.

Zkrátka si uvědomuji, že všechny věci, které jsou mi vzácné, mě jednoho dne opustí. Takže zatímco jsou zde, budu se snažit je živit každou uncí svého úsilí. *Nehodlám* čekat do smrti, abych se ohlédl a s lítostí řekl: „Měl jsem být pozornější," „měl jsem jít na

půdu a najít tu svou duši," „neměl jsem svůj život promrhat hněvem a zlostí," – „měl jsem zažít více *života*, když jsem žil."

Nakonec my všichni zemřeme, a často *žijeme*, jen *abychom zemřeli.* Ale my všichni, bez výjimky, *umíráme* touhou *žít.* Nepromrhejte jediný okamžik. Nenechejte jej jen tak projít kolem. Nenechte jej uniknout. Najděte jej. Jděte nahoru na půdu, se vším tím balastem všude kolem. Udělejte v něm pořádek. Proveďte opravy. Dělejte mír, buďte štěstím, a nechte tu duši letět volně do nádherného srdce *lásky.*

My všichni děláme volby. My všichni rozhodujeme. *My* jsme zodpovědní. Jakmile to přijmeme, můžeme začít *volit život*…

– Život je jen zrnkem prachu v Poušti věčnosti…

Postarejte se, aby nebyl odvát Větrem vaší mysli. –

Část 4 *Příběh o rozbitém diamantu*

Jednoho dne *Bůh* shlédl dolů na svět a rozhodl se ukrýt deset diamantů nepřekonatelné krásy a lesku. Žádný zrak dosud nespočinul na diamantech třpytících se takovým jasem a světlem – za jimž podobné by i nejbohatší král dal život. Proto je oné noci *Bůh* tajně uložil, jeden po druhém, dokud nebyly všechny schovány na místech skrytých před světem. Ale když *Bůh* ukryl poslední diamant, rozlomil se na nespočet kousků. S povzdechem *Bůh* zlehka složil rozbité kousky dohromady a ukryl je mezi nebeskými horami. Tam měly pozůstatky rozbitých diamantů ležet.

Jak ubíhal čas, příběh o ukrytých diamantech pomalu pronikal do světa. Králové i tuláci procházeli zeměmi a hledali tyto vzácné kameny. Časem se začaly v kraji objevovat řeči o objevech. Příběhy o tom a o onom se šířily k houstnoucím davům. Došlo k vraždám a loupežím –všichni toužili po diamantech. Krví podlité oči míhající se sem a tam, paranoia a zákeřná, zběsilá chtivost nakazily lidstvo.

Svět potemněl. Shrbené, zlověstné postavy se nyní proháněly krajem. Skrývající se v šeru žádný nemohl žádnému důvěřovat – všichni toužili po diamantech. Devět nerozbitých diamantů putovalo z ruky do ruky, pokaždé vyrváno ještě krvavějšíma, chtivějšíma rukama. Bylo slyšet výkřiky, když zvuky děsu a nedůvěry pronikaly houstnoucí nocí. Vše se zdálo ztraceno.

Ale jednoho dne si malé dítě hrálo v horách. Toho dne vidělo dítě něco, co mělo navždy změnit svět…

Uprostřed klikatého křivolakého útesu uvidělo dítě záblesk světla. Když se podívalo blíže, objevily se zbytky posledního - avšak rozbitého - diamantu. Tento diamant by jistě nikdo nechtěl. Byl na kousky. Všechny ostatní diamanty byly celé, oslnivé výtvory. Ale tento byl rozbitý. A tak se dítě každé ráno za časného úsvitu vracelo. Pomalu, kousek po kousku, začalo dítě rozbitý diamant znovu skládat.

Minuly roky a dítě bylo nyní starým člověkem, který stále dával dohromady onen rozbitý diamant. Byl to úkol na celý život - zbývalo najít jen tři kousky. Nyní již starý muž hledal dnem i nocí a objevil dva ze tří zbývajících kousků… jen jeden kousek scházel…

Starý muž mohl sotva chodit a lapal po dechu. Jeho hrdlo vypovídalo službu pod tíhou tvrdosti života. Ale nepřestával hledat. Když jeho křehké tělo pokleslo pod svou tíhou, spadnul na zem. Tam ležel a volal k *Bohu* a prosil jej, aby mu pomohl nalézt ten poslední kousek…

Tiše padal sníh. Starý muž ležel nehybně ve zvětšující se sněhové posteli. Svou zmrzlou ruku držel nataženou k nebi a ze stromu se snesl třpytivý záblesk, zapadl do posledního místa a dokončil rozbitý diamant. Diamant se leskl nekonečnou září a světlo rozhánělo staletí temnoty. Rozbitý diamant, když byl znovu

složený, zářil prudčeji než deset tisíc svítících sluncí – jeho hrany a praskliny odrážely více světla, než lze kdy uhasit.

Muž sebral všechnu sílu a zbytkem svého života hodil drahý kámen do nebes. „Vracím to, co bylo vždy Tvé," zašeptal svým posledním vydechnutím. *Bůh* ho slyšel a vděčně se usmál.

• • •

Tento příběh o rozbitém diamantu nám vyprávěl *Abonim*. Samozřejmě jsem použil určitou poetickou licenci, abych jej udělal dramatičtějším, ale ta hlavní podstata příběhu zůstává. *Abonim* řekl, že člověk musí hledat ten rozbitý diamant, protože to je kámen, který nikdo nechce, nebo který všichni přehlíží. Řekl ale, že pravý věrný syn přijme ten rozbitý diamant s právě takovou vděčností jako tisíc dokonalých diamantů a potom jej nabídne *Hananimovi*.

(V jídelně na Čong Pjong během doby, kdy jsem byl v Koreji v Den Pravého Boha roku 2002).[19][20]

Na telefonu… s Bohem?

Zvědavě jsem se zeptal *Abonima*, jestli skutečně slyší hlas, když mluví s *Hananimem*. Řekl, že neslyší hlas, ale hned to cítí a ví.

To je velmi důležité, protože to ukazuje povahu našeho vztahu s *Hananimem*. Kdyby *Abonim* slyšel hlas, znamenalo by to, že *Hananim* a *Abonim* jsou oddělení, rozdělení, každý zvlášť. Ale protože on cítí, značí to jednotu, jednotnost a nerozdělitelnost.

Položil jsem tuto otázku mnoha členům, zda *Abonim* opravdu slyší hlas *Hananima* nebo ne. Téměř vždy mi bylo odpovědí sebejisté: „Ano, samozřejmě."

Znovu tedy, protože nerozumíme této základní povaze našeho potenciálního vztahu s božstvím, můžeme se často cítit opuštění, nevyslyšení nebo nepovšimnutí. Protože hledáme vztah s *Hananimem* venku, můžeme se cítit odděleně. V knize *Cesta pro studenty* ze sady *„Hun Dok He" Abonim* říká: „Kde tedy existuje Bůh? Není v duchovním světě, ale v našem srdci, ve středu našeho srdce." (str.5)

To znovu potvrzuje, že se musíme podívat hluboko dovnitř – vyleštit onen klenot, který je naší Původní myslí. Musíme být schopni znovu se spojit s naším vnitřním dobrem, soucitem, láskou a dalším. Pokud se stále snažíme najít *Hananima* na obloze, nepodaří se nám spatřit ty milující dary, které jsou neustále před námi. Většina z nás má dary jako schopnost jít, běžet, mluvit a dýchat. Máme dar života, zdraví, naše přátele, naše drahé, schopnost vidět nádherný západ slunce (nejsme slepí), slyšet štěbetání ptáků za chladného rána (nejsme hluší), cítit vůni kvetoucí květiny, dotýkat se měkkého mechu na kopci v lese, chutnat čerstvou čirou a čistou vodu, cítit úžas na vrcholu strmící se hory, mít myšlenky, snít sny a přát druhým lidem štěstí.

Mnozí na tomto světě nemají schopnost dělat mnohé z těchto významných věcí, které nám umožňují důvěrně cítit zázrak toho být člověkem. Mnozí mají nemoci, choroby anebo jiné zdravotní potíže, které jim znemožňují zakoušet tyto dary života. Nevěřím,

že je to tím, že jsme přirozeně lepší než někdo jiný, že můžeme zakoušet tyto významné dary. Není to proto, že jsme lepší, silnější nebo si to více zasloužíme. Bylo to prostě dáno. Když si to připomenu, pouhé soustředění na dýchání dokáže očistit nejhorší vztek nebo zklamání. Můžu se cítit nesmírně vděčný – spojený se životem, kosmem, Bohem. (V obývacím pokoji; ve dne, nedokážu si vzpomenout na přesný čas.)

Co ocenit

Řekl jsem *Abonimovi*, že když dýchám a chodím, dělám to s vědomou pozorností. Řekl jsem, že věřím, že je důležité být stále vděčný. Dodal jsem: „Když jdu, snažím se jít s *Hananimem*. Chci tím říct, kdybych měl třeba autonehodu a přišel o nohy, určitě bych toužil po tom, abych znovu chodil – a dokonce litoval, že jsem nebyl vděčný, když jsem mohl chodit. Je tolik lidí, kteří nemohou chodit. Tolik, kteří kvůli nemoci mají potíže s dýcháním. Můžeme žít bez dýchání? Nebudeme-li dýchat, zemřeme."

Abba se upřímně usmál a prohodil: „Také tep srdce."

Konverzace krátce pokračovala, ale jak si vzpomínám, byl čas *Abonimova* oběda.

(1. dubna 2002, 5:51 hodin ráno, můj rozhovor s Abonimem během jarních prázdnin)

Požehnání

Když jsem s *Abonimem* mluvil o svých vyučovacích hodinách o světových náboženství na Harvardu, zmínil jsem se, že jsem si poprvé uvědomil, jak je to mimořádné, že se dokázal přenést za hranice *Církve sjednocení* a založit *Federaci rodin za světový mír a sjednocení.* Jako zakladatel náboženství *Abonim* překračoval centrální organizaci, kterou založil a posunul se za svůj původní výtvor.

Také jsem mluvil o zásadní důležitosti Požehnání. Hovořil jsem s *Abonimem* o tom, že jsem si byl vědomý toho, že ho lidé kritizují, protože nedělá nic hmatatelného, a Požehnání toho bylo důkazem. Dospěl jsem k pochopení, že cesta Požehnání je svátostí vyléčení náboženských, historických, etnických a kulturních rozkolů mezi skupinami a jednotlivci, počínaje tím nejdůvěrnějším ze vztahů – vztahem muže a ženy. Zeptal jsem se: „Co jiného mají členové různých náboženství společného, kdyby nebyli *požehnaní*?“

Co má muslim z Egypta společného se zenovým mnichem z Koreje? – Nu, oba jsou lidé. Oba dýchají. Ale také jsou *požehnaní.* Být *požehnaný* tak vytváří nezrušitelný duchovní most společenství a partnerství, který by (účastníci ze všech věr) jinak neměli. Dokonce na slavnosti Požehnání jsou zástupci všech světových náboženství, kteří dávají párům požehnání a potom *Abonim* a *Omma* jejich jednotu zpečetí slibem.

Uvažoval jsem: „Které ze světových náboženství přivede zástupce *jiných* náboženských tradic, aby dali *svým* členům požehnání do manželství v ekumenickém obřadu?“ Odpověď, k níž jsem došel, byla: „Není žádné, o kterém bych věděl.“ Tak jsem si uvědomil, že vize *Abonima* je skutečně za hranicí náboženství. Toto Požehnání je „přeměna pokrevní linie ze satanské na linii *Hananimovu.*“ Proto z náboženského pohledu Požehnání slouží jako mechanismus, jímž účastníci mohou znovu stvrdit a vyznat přítomnost Všepřesahujícího v tom nejdůvěrnějším lidském vztahu. Tento deštník věrovyznání držený pohromadě vizí *Abonima,* posloužil jako pojící a sjednocující síla pro všechny zúčastněné. Bylo úžasné být svědkem takového náboženského obřadu.

Přemýšlel jsem o tom takto: normálně si myslíme, že dialog stačí – jinými slovy, že mezi-náboženská práce je založená na dialogu. Dokážeme si však představit, že náš celý život s naším partnerem nebo partnerkou je založený na dialogu? Je to jako bychom s naším partnerem nebo partnerkou mohli po celou dobu trvání našeho vztahu mluvit jen po telefonu. Uvažte, jak nenaplňující a nedostačující by to bylo. Uvažte, jak dlouho by takový sňatek vydržel.

Mezi-náboženská činnost, má-li být opravdu hluboká a trvalá, musí být chápana, jak já věřím, jako sňatek – sňatek přátelství, porozumění a ocenění. Nemůže to být jen mluvení o ctnostech míru, ocenění a porozumění; samozřejmě to neznamená, že dialog není důležitý, ale znamená to, že pokud je to *jediný* způsob dávání a přijímání, je velice omezený.

Vidíte, Požehnání je neuvěřitelný model s hlubokou základní moudrostí. Že pravá harmonie musí být žitou zkušeností. Že pravé ocenění a láska musí být prožité; že se musíme *stát* pravým mírem – žitým v každém okamžiku společně jako manžel a manželka, bílý a černý, východní a západní, severní, jižní atd.

(10. květen 2002, 17:04 hodin odpoledne. 15 minut po návratu z obývacího pokoje)

Jezírko

Když jsem se podíval do jezírka – podle toho, jak jsem se díval – objevil se úplně jiný obraz. Když jsem své oči uvolnil, uviděl jsem odraz širé modré oblohy, chladná nebesa nahoře a poletující a občas štěbetající ptáky. Když jsem se však zadíval do vody a ne pouze na povrch, viděl jsem skutečný svět pod hladinou. Viděl jsem kameny, živočichy, celý ekosystém, ale musel jsem zůstat soustředěný, protože když jsem byť jen na okamžik uvolnil pozornost, ten svět dole zmizel a znovu se objevila a mé realitě dominovala iluze odrazu.

Přišlo mi, že tento moment, toto pochopení, vlastně odráží realitu naší existence. Bez správného zaměření, s pouhým uvolněným pohledem, vnější svět zastíní jakoukoli hlubší, zásadnější skutečnost. Co leží pod povrchem té věci, kterou zveme život? Většina tím, bohužel, nikdy nepronikne. Povrchový odraz je mocný, ukazuje nám domy, auta, rekvizity úspěchu, naše psy atd. Podle toho můžeme nevyhnutelně začít věřit, že tento fakt (který jsme schopni vidět naším uvolněným pohledem, s čím se

dennodenně setkáváme), je realitou celého světa, univerza anebo *Hananima*. Ale co leží pod tím?

Tato neodbytná otázka je nesmírně důležitá. Tak jako u jezírka, nikdy si nedokážeme představit, že bychom bydleli pod povrchem s kluzkými, řasnatými svahy, ve tmě, vlhkosti, vodě a zimě. Voda je strach nahánějící věc, protože jsme v ní značně ohroženi. Když jsme ponořeni ve vodě, naše přirozené instinkty „bojuj" nebo „uteč" jsou zmobilizovány. Náš pohyb je ztížený, pod vodou nemůžeme dýchat, jsme v nanejvýš nepřátelském prostředí, jsme doslova připraveni o zrak (90% informací, které lidé zpracovávají, pochází z toho, co vidí) atd.

Stejně je tomu s realitou jezírka, které zveme naším světem, naším kosmem, naším *Hananimem*. Jsou děti, jejichž životy se před nimi promění v prach, když jim smrt odkryje roušku před jejich očima, když matka pláče a naříká, aby jí někdo pomohl. Jsou tady naši blízcí, brodící se příbytky plnými výkalů a vykašlávající své vnitřnosti, jen aby umřeli – sami – na chladné, špinavé podlaze. Jsou tady lidé, kteří nemají co jíst; lidé, kteří nemají zrak, sluch, končetiny. Je tady *Hananim*, který pláče s matkou, když ji vidí na kost vyhublou a s jejím dítětem slintajícím a lapajícím po dechu… po hladu… po životě. Jak mnoho trpí svět pod stálým odrazem našich pohodlných životů. Je chladný, temný, trpící, plný bolesti, trápení, nemoci a smrti. Jsme v jezírku, v chladu, v nepřátelském světě, jsme ve strachu.

Ale co je skutečná existenciální povaha strachu? Je to emoce – pocit nebo kombinace mnoha stavů a pocitů.

Kdo má však opravdu kontrolu nad našimi emocemi a pocity? Jsme to my. Tento svět pod povrchem, tato realita našich bližních a našeho Nebeského Otce je pro nás hrozná, protože nás nutí dívat se za pouhé hledání našeho vlastního štěstí (Co je *štěstí?* – o tom bude řeč). Jak pohodlné je zakrýt si oči, když vidíme děti v Africe umírat anebo lidi na Manhattanu, kteří chodí jako kráčející smrt? Jak pohodlné je zaclonit si oči před duchovním uvězněním našich bratří. Jak pohodlné je zapomenout na svět, kosmos, *Hananima* nebo naše vzájemně propojené utrpení?

Je zde však plamínek – plamínek naděje v těchto kalných, temných vodách. Dokážeme-li se naučit ovládat náš strach, usměrnit jej, můžeme jej použít jako společníka. Můžeme využít ten pocit strachu, abychom neutekli jako obvykle, ale aby nás popohnal s odvahou obejmout, milovat a *sloužit* této trpící straně světa. Strach sám lze přeměnit. Pokud takto žijeme, se stálým vědomím *světa pod odrazem,* můžeme pozvednout lidi, pozvednout lidstvo, pozvednout *Hananima* z těchto bolestných podmínek. Můžeme přeměnit bolest ve svobodu.

Dodžo[21]

Proč vstupujeme do manželství? *Otec* mluví o *absolutním sexu.* Je to pouhá touha po sexuálním potěšení? Jen uspokojit naši vlastní potřebu? Ne. S naším partnerem se můžeme úplně uvolnit – být v okamžiku spontánní. Můžeme našemu partnerovi dát hluboký pocit ocenění, respektu a zbožňování a to tehdy, když je sexuální jednota opravdu absolutní a je zážitkem Božského.

Oddává-li se člověk volnému sexu a prahne po sexu pro své vlastní uspokojení, je to prahnutí naší mysli, touha – lačnost. Chceme někoho vlastnit pro náš vlastní prospěch. To docela jistě nezvyšuje naše naděje na trvalé štěstí a na to, že se vyhneme utrpení. Máme-li za to, že druzí jsou objekty k uspokojení našich *vlastních* potřeb, pak naprosto otrávíme naše srdce. Když nám už nedávají další uspokojení, ztratíme zájem, soucit, přestaneme se o ně starat. Vztah se stane podmínečným jen podle toho, jak moc nám působí potěšení.

To ukazuje základní neznalost skutečnosti, že druzí, stejně jako my, touží nalézt štěstí a vyhnout se bolesti. Když se v našem manželství snažíme jen uspokojit sami sebe, pak jsme snadno oním člověkem, pokud nevyhoví našim očekáváním, zklamáni. „Proč jsi to neudělal takhle," anebo: „Proč jsi to neřekl takto," nebo: „Já jsem subjekt, ty jsi objekt," atd. Veškerý smysl pro vzájemný respekt a lásku je zničen.

Když máme v našich manželských vztazích přehnaná očekávání, chováme se velmi despoticky: omezujeme a spoutáváme našeho partnera a vše, co nám má nabídnout a nabízí, a uzavíráme sami sebe, a proto nemůžeme rozpoznat všechny ty jedinečné vlastnosti, *jediné v celém světě,* které jsme požehnáni zakoušet. Snažíme se toho člověka přizpůsobit tomu, co *já* chci, *já* potřebuji, po čem *já* toužím a zatímco tak činíme, znemožňujeme si tím odhalit poklady uvnitř našeho partnera.

Láska v manželství není jen pro nás samotné. Naše dávání lásky je závislé na druhém, který ji přijímá, a naše přijímání lásky je

závislé na tom, kdo ji dává. Jsme vzájemně závislí. Má tedy *absolutní sex* přímo úměrný vztah ke štěstí? Fyzický sex jako takový nemá, pokud bychom jej stále a bez konce provozovali, výsledkem by byla velká bolest.

Proto má definice *absolutního sexu* je náš *celkový* vztah s naším partnerem. *Absolutní sex* je jednota, důvěrné objetí, výměna lásky. Je to dokonalá metafora našeho manželství – měli bychom být stále sjednoceni jako manžel a manželka. Když přemýšlíme, jak sloužit našemu partnerovi lépe, je to *absolutní sex*. Když se otevřeme komunikaci s naším partnerem, můžeme si navzájem sloužit lépe a to také může být *absolutní sex*.

Zkuste tuto meditaci:

Uvolněně si sedněte, zavřete oči a vizualizujte si, že se vaše hruď otvírá a vaše srdce bije a pulsuje. Nabídněte tento pocit zranitelnosti, nahoty a obnaženosti. Otevřete se více a opravdu dávejte vše, co máte – svou lásku, své srdce, svůj život. Rozšiřte tuto lásku tak, aby plně pronikla vaším bijícím srdcem. Ciťte ten pocit tepla a brnění. Rozšiřte jej dále, aby zahrnoval vaši hruď, vaše záda a postupoval vzhůru ke krku, k čelistem, tvářím, očím, k obočí, k hlavě. Nechte tento otvor lásky naplnit celé vaše tělo, vaši mysl a vaše srdce. Otevřete se více a rozšiřte jej plně k vašemu partnerovi. Rozšiřte jej, aby zahrnul vaši rodinu, vaše děti, vaše rodiče, prarodiče. Rozšiřujte jej dále, vždy o deset stop (asi 3 metry, pozn. překl.), aby zahrnul vašeho souseda, vaše město, váš kraj, sousední kraj atd., aby zahrnul vaši zemi, váš svět, váš kosmos a Boha.

Zkusíte-li výše zmíněné cvičení, možná se budete cítit trochu jinak. V našich vztazích jsme obvykle uzavření. Jsme obvykle defenzivní a sebe ospravedlňující. Abychom dosáhli opravdu naplňujícího vztahu, musíme se snažit opravdově a plně dávat tomu druhému. Učit a praktikovat tuto ctnost můžeme nejsnadněji s naším partnerem. Když s někým žijeme, nevyhnutelně se budeme přít a rozcházet se v názorech.

To je ale velké požehnání. Je to šance, příležitost prohloubit naše vzájemné porozumění. Máme zde volbu – volbu být prostě defenzivní, jen se ospravedlňovat a chránit své ego. Anebo zvolíme naslouchání, učení a prohlubování.

V manželství můžeme být pro našeho partnera dveřmi k Bohu. Můžeme být místem, kde náš partner ztrácí své *já* a zakouší naprostou Dokonalost. Je to místo, kde budeme určitě testováni a zkoušeni. Budeme rozčarováni, úzkoprsí, rozzlobení atd. Pokud se ale staneme obětí těchto nezdravých emocí, rychle si uzavřeme naši příležitost na opravdový, naplňující a trvalý vztah.

Uvědomil jsem si tak, že manželství je *trénink* – trénink k minimalizování sobeckého braní a maximalizování nesobeckého dávání. V tomto zásadním mezilidském vztahu se nachází svoboda. Protože je to jediná situace, kdy my a naše slabosti jsme zcela odhaleni, je nám dána příležitost uvědomit si tyto slabosti a jsme postaveni před výzvu vytvořit milující a podpůrný étos, kde si oba můžeme prohloubit naše vztahy a srdce. Osvobodíme se od našich sobeckých tužeb a jsme vyzváni milovat, sloužit a dávat pro účel toho druhého.

V manželství jsme oba *zároveň* jedním i dvěma. Proto pro náš duchovní vztah jako manžela a manželky se trénink v jednotě mysli a těla stává velice důležitým. Díky našemu individuálnímu tréninku v minimalizování sobeckého braní a maximalizování nabízení se stáváme zmocněni stát se *pravými partnery,* kteří dávají svému partnerovi *osvobození a pravé a trvalé štěstí.* Můžeme být buď překážkou nebo naplněním naší vlastní příležitosti a také příležitosti našeho partnera být opravdově a trvale šťastní. Přivítejte sebe a svého partnera v *dodžo* a připravte se na trénink!

Existujte pro druhé

Abonim řekl, že jádrem jeho učení není nic jiného než *žít pro druhé a najít své pravé já.* Poslechneme-li si to pozorně, uvědomíme si, oč vlastně jde. Náš konvenční způsob porozumění podstaty reality nám říká, že naše já je uvnitř nás. Je ve vztahu ke světu jako individuální ztělesnění pravdy: specifická jedinečná entita, která vytváří vztahy k věcem mimo nás (mraky, stromy, hory atd.) a k věcem uvnitř nás, které také mohou být odděleny od našeho skutečného, absolutního já. Myšlenky, emoce, domněnky, které jsou v nás, jsou, z našeho konvenčního způsobu reality, skutečné. Co je ale absolutní pochopení reality? Je to jen konvenční způsob vědomí vykládajícího a znovu vykládajícího svět kolem nás?

Poslouchejte pozorně větu *žijte pro druhé a nalezněte své pravé já.* Slyšeli jste to? Poslouchejte trochu pozorněji. Žijte pro druhé a nalezněte *své* pravé já. Kde tedy je nyní vaše *pravé já?*

Přesně…v druhých

Jak nám to ale pomůže? Proč je to učení, *jehož čas přišel?* Jestliže je pravda, že naše *pravé já* je v druhých, musí být obráceně pravda, že druzí jsou v nás. To je jak perspektivní tak ontologický posun. Nepopírá to, že jsme tady! Například čtenář je zde a čte toto dílo. Obvykle si myslíme, že naše *skutečné já* je v nás, a tak se oddělujeme od světa kolem nás. Stáváme se ostrovem sami pro sebe – mikrokosmem světa, který je ironicky od světa oddělen, alespoň z hlediska vnímání. Můžeme se přistihnout, že říkáme věci jako: „*Můj* život je *můj* problém a *tvůj* život je *tvůj* problém."

Toto bylo naneštěstí historické vnímání ontologie svého já, anebo vlastně našeho *pravého já*. Obraťme se však o 180 stupňů. A vizme naše *pravé já* v druhých. Co se potom stane? Něco dost pozoruhodného.

Ukazuje nám to, že nejsme oddělení od světa kolem nás, že jsme vzájemně propojeni a zodpovědní. Vysvětluje to význam zodpovědnosti stejně jako sebe-zodpovědnosti, protože to poukazuje na skutečnost, že když zraníme druhé, zraníme sami sebe – jsme zraněni jedem anebo nenávistí v naší mysli. Ukazuje to, že jsme mnohem více propojeni, máme mnohem více společného, že existuje vztažnost, která nás spojuje, která ale leží ukryta pod závojem konvenčního světa oddělení.

Nelze popřít, že naše já, které potřebuje jíst, které se setkává s přáteli, chodí do práce, cítí bolest atd., je rozhodně reálné. Ale to je na naší obvyklé úrovni vnímání. Když tedy říkáme, že naše já je v druhých lidech, popírá to ono já, jak se konvenčně popisuje,

tedy to já uvnitř nás? Ano i ne. Na úrovni konvenční reality (anebo reality vědomí) se *já* vztahuje ke světu jevů jako oddělená individuální forma. Na úrovni absolutní reality je naše *pravé já* to, co překračuje dualitu a oddělení od ostatních, od světa atd. Obě jsou skutečné, ale mají kvalitativně jedinečné esence.

Tímto způsobem si uvědomíme hloubku učení *žijte pro druhé a najděte své pravé já* – protože zde vidíme koexistenci *duality* a *jednoty*. Říká se nám, abychom existovali pro druhé (což znamená *já* mám žít pro *tebe*, jinými slovy dualitu) a absolutní realitu nalezení našeho já v druhých, čímž překročíme rozdělení mezi *já* a *ty* a staneme se jedním.

Jen prostřednictvím reálné empirické skutečnosti můžeme v našem životě dosáhnout jednoty dualit. Obyčejně jsme jednostranní, pokud jsme převážně v oblasti konvenční reality. *Když se dokážeme spojit se vším, vše se spojí v jedno.* Když tedy vstoupíme zpět do našeho konvenčního režimu vědomí, jsme změněni. Nevidíme hladovějící děti v zemích třetího světa a myslíme si, že je to nešťastné. Vidíme nyní naše já jako ono dítě v té zemi třetího světa, které hladový po jídle, po lásce, po životě. *Já* jsem to dítě!

Jen když pocítíme absolutní já v absolutní realitě, může mít naše konvenční vědomí nový filtr, přes který bude vidět svět a náš vztah k němu. Můžeme se stát více soucitnými v našem vztahu ke světu pouze a jen tehdy, když se sami staneme vysoce účinným pojivem – neuvidíme již svět, který je od nás oddělený, ale který je s námi důvěrně spojený. A když pak vidíme onen

trpící svět, nevidíme jej jen jako svět, který s námi nemá vztah, vidíme jej jako naši vlastní bolest, náš vlastní hlad, naše vlastní utrpení – dokonce i utrpení *Hananima* budeme vnímat jako naše vlastní.

Toto je význam pravého vlastnictví. Když se soustředíme jen na naše vlastní utrpení, pak jednáme jen z pocitu zoufalství a slabosti – cítíme, jako bychom neměli kontrolu, neměli jinou volbu než trpět. Když však vidíme utrpení druhých jako naše vlastní a uplatňujeme vidění a vnímání jej jako naše vlastní, činíme tak z naší svobodné vůle vcítit se – *volíme* zakoušet utrpení druhých jako naše vlastní, je to naše *volba*.

Toto vyznačuje základní rozdíl mezi pouhým žitím pro sebe sama a *volbou* žít pro blaho ostatních. Žít jen sám pro sebe v nás zanechává pocit bezmoci – vydáni na milost tomu, co život přinese. Ale *volbou* žít pro druhé získáváme sebedůvěru díky vnitřní síle vycházející z naší Původní mysli lásky. *Zvolili* jsme si sloužit druhým ze své vlastní vůle – z pozice síly, ne ze slabosti nebo bezmoci. Máme-li tuto perspektivu, můžeme vpravdě žít život, *žít pro druhé*.

Část 5 Osm stupňů dokonalosti

Abonim často mluví o osmi stupních dokonalosti. Obvykle o nich přemýšlíme jako o jednotlivých krocích jako na schodišti. Říkáme si: „Nejprve udělám úroveň jednotlivce, pak postoupím na úroveň rodiny, pak kmene, potom společnosti, potom národa, potom světa, potom kosmu a potom *Hananima.*" Chápeme tyto stupně jako oddělené, rozdělené, samostatné. Toto pochopení je naprosto špatné.

Když se podíváme, jak *Abonim* kreslí těchto osm stupňů dokonalosti, nikdy je nekreslí jako schodiště. Vždy je znázorní jako kruh uvnitř kruhu, uvnitř kruhu, uvnitř kruhu atd. Čemu nás to učí? Inu tomu, že je vlastně jen jeden kruh – jedno centrum. Že všechny jsou spojeny, propojeny a vzájemně se prolínají.

Takže právě to štěstí, které hledáme jako jednotlivci, je zrovna to štěstí, které hledají všichni jednotlivci v našich rodinách. Že ten mír, který toužíme mít, je tentýž mír, po němž touží naše společnosti, národy a svět. Že ta láska, po níž prahneme, je stejná láska, kterou si přeje zažít *Hananim.*

Obyčejně oddělujeme metodu a cíl. Obvykle je chápeme jako dvě různé entity, kde jedna vede k té druhé. Ale možná, že je to omezené pochopení. Říkáme si: „Tak jo, ještě pět kroků k míru, štěstí, lásce atd." Pokud ale přemýšlíme tímto způsobem, mír se nám bude stále vyhýbat. Vždy to bude chyba někoho jiného, problém někoho jiného atd. O míru nelze uvažovat jako o cíli, ale

žít mír znamená jak proces tak i cíl. Na každém kroku cesty musíme *být* mírem. Pak se za ním nebudeme muset honit. Mír tady již bude.

Vzpomínáte na *Čong Song Song? – „Stát se svým slovem."* Když tedy mluvíme o *míru*, musíme *být mírem*. Mluvíme-li o *lásce*, musíme *být láskou*. Mluvíme-li o *soucitu*, musíme *být soucitem*. A tak dále.

To je velká naděje tohoto hlubokého slova, které charakterizuje *Abonim* a o které se se mnou podělil jako o nejdůležitějším, nejústřednějším slově, kterému bychom měli rozumět. V tomto znaku opravdovosti *(slovo + stát se = opravdovost)* vidíme klíč k míru, lásce, štěstí. Vidíme možnost uskutečnění světa míru a harmonie. Klíčem je *být* tím, znovu a znovu v každém okamžiku, s každým novým nadechnutím, s novým úsilím a horlivostí.

100 milionů dolarů

Nechtěli byste mít 100 milionů dolarů? Daly by vám finanční svobodu, bezpečí, ochranu. Pak byste se mohli plněji věnovat pomáhání ostatním atd. Mohli byste přestat pracovat. Mohli byste si pořídit to auto a dům, které jste vždy chtěli. Mohli byste svým dětem koupit víc hraček atd.

Dnes vy (čtenář) budete moci odejít se 100 miliony dolarů. Ale nejprve musíte udělat pouze jednu věc – jednu drobnou věcičku. Chcete vědět, co to je? Chcete vědět, co musíte udělat, abyste dostali 100 milionů dolarů? (Jste připraveni?)

Dobrá, jediné, co musíte udělat, je…

(Ještě pořád to chcete vědět? Jste zvědaví?)

Dobrá, tady to je. Jediné, co musíte udělat, je… zadržet dech na 60 minut. Až to uděláte, budu mít v jedné ruce 100 milionů dolarů a v druhé ruce vzduch k dýchání. Co si vyberete?

Každý, komu jsem tuto otázku položil, mi řekl, že by si vybral vzduch. „Ale proč?“, ptal jsem se. „Copak jste nechtěl 100 milionů dolarů?“

To, co zde lidé připustí, je, že jedno nadechnutí má větší hodnotu než 100 milionů dolarů! Každé nadechnutí je darem – Božím požehnáním, které si obvykle ani neuvědomujeme. Co je první věc, kterou uděláme, když vstoupíme do světa? Nadechneme se. Co je poslední věc, kterou uděláme před smrtí? Vydechneme.

Vidíte, jediným dechem vydechneme hodnotu celého života. Bez dýchání zemřeme. Nemůžeme bez něj přežít. Je pro naši existenci natolik zásadní. Tato život potvrzující/dávající síla je poutkem, které nás drží mezi životem a smrtí. Je to božská příležitost najít, vdechnout život ještě jednou.

Za sto let (s velkou pravděpodobností) nikdo z nás, co čtou tuto knihu, už nebude dýchat. Naše poslední vydechnutí už bude minulostí. Otázkou je, zda jsme si, v době, kdy můžeme dýchat tento neuvěřitelný dar, vědomi nevypočitatelné ceny tohoto daru? Obvykle jsme vděční, když nám někdo dá drahý dárek.

Ale nepoznáme, že nám *Hananim* dává dar, vždy když se nadechneme, který má, větší hodnotu než jakákoli suma peněz.

Jestliže začneme s něčím tak základním jako dýchání, o kolik snazší je být vpravdě vděční za vašeho partnera nebo vaše děti – mít opravdovou starost o matku v Číně, dědečka v Rusku anebo dítě v Africe? Vidíte, vše je propojeno. Začíná to a končí naším uvědoměním si života a smrti. Když víme, že tady nebudeme za sto let, umožní nám to udělat si v životě priority, které mají opravdovou hodnotu.

Když jsem zažil ztrátu svého bratra a uvědomil si na fyzické úrovni svou vlastní smrtelnost, vím, že se moje priority změnily. Už nejsou takové jako být prostě úžasný nebo bohatý anebo důležitý. Naopak je to trénink k tomu *být* soucitem, láskou, pokorou, vděčností, laskavostí, pravdivostí, trpělivostí, shovívavostí, vyrovnaností, empatií, odpuštěním, péčí, porozuměním, oceněním atd.

Toto jsou principy, které nemají omezení, a proto můžeme díky těmto principům zakusit pocit neomezeného štěstí, radosti a síly – a samozřejmě to také znamená, že můžeme *dát* neomezené štěstí, porozumění a sílu světu.

Doznávám však, že mám nedostatky a často neuspěji. Jsem frustrovaný, vzteklý, cítím nenávist, zlost atd. Říkám lidem, že jsem největší pokrytec. Věřím, že znát své vlastní pokrytectví je na duchovní cestě klíčové. Pokud si ho člověk *není* vědom, pak se může leda stát větším pokrytcem. Pokud si ho člověk *je* vědom,

má nadějí, že ho překoná. Pro mě duchovní život znamená stále si uvědomovat, že člověk je pokrytec. Vlastně mi připadá docela osvobozující, když si upřímně přiznám, že jsem pokrytec. Potom se mohu zabývat svými nedostatky a svůj duchovní život prohlubovat.

Toto jsou pro mě základní prvky učení našich Pravých rodičů. Toto jsou hodnoty, které přetrvají navždy. Toto jsou ty hodnoty, které mají vskutku schopnost změnit život. Je ale nutné na ně pamatovat. Pokud se tak nestane, staneme se sebe-středným hnutím, jehož jediným cílem bude jeho vlastní úspěch. Zapomeneme na utrpení světa, utrpení *Hananima* a nakonec poskvrníme i samotný život Rodičů.

Být vlastníkem *Čon-il Guk* je pro mě prosté a zároveň i takto obtížné: Hnutí sjednocení je *pouze* tak milující jako jsem já.[22] Hnutí sjednocení je *pouze* tak soucitné, jako jsem já. Hnutí sjednocení je *pouze* tak mírumilovné, jako jsem já. Každý jeden z nás *je Světovou federací rodin za mír a sjednocení. Vy* jste to Hnutí. *Vy* jste tím *Božím chrámem*, abych tak řekl.

Nejdůležitější otázkou pro mě je: „Dokážeme se tím stát? – Dokážeme být opravdovostí *(Čong Song Song)*?“ Pokud ne, budeme stále jen básnit o vytvoření světového míru a štěstí a nebudeme dělat něco mnohem důležitějšího – *být jím*.

Když pochybuji o lidech, cítím bolest.
Když soudím lidi, je to nesnesitelné.
Když nenávidím lidi, má existence nemá žádnou hodnotu.

Když však věřím, jsem podveden.
Když miluji, jsem zrazen.
Trápím se a mučím dnes večer, hlavu v dlaních
Mýlím se?

Ano, mýlím se.
Přestože jsme podvedeni, stále věřme.
I když jsme zrazeni, stále odpouštějme.
Zcela milujte i ty, kteří vás nenávidí.

Otřete své slzy a s úsměvem přivítejte
Ty, kdo neumějí nic než podvádět
A ty, kdo zradí bez výčitek.

Ó Pane, ta bolest milování!
Podívej se na mé ruce.
Dej svou ruku na mou hruď.
Mé srdce puká, taková muka!

Když jsem však miloval ty, kdo jednali proti mně
Přinesl jsem vítězství.
Jestliže jsi udělal totéž,
Dám ti korunu slávy.

Son Mjong Mun, „Koruna slávy“ 1936
(napsáno v 16 letech)

Poznámky

1. *Hjong* je korejské slovo užívané mladším bratrem pro vyjádření úcty vůči staršímu bratrovi anebo muži.

2. *Temonim* je uctivé pojmenování matky Pravé matky.

3. Podle *Výkladu Božího Principu* (dále jen *Božího Principu)*, který obsahuje zjevení, jež reverend Son Mjong Mun dostal v padesátých letech dvacátého století, a který se stal základním učením tradice *Hnutí sjednocení*: původní mysl člověka je nejvnitřnější podstatou člověka, která se skví v říši Božího zákona. Cesta ke štěstí vede překonáním touhy, která vede ke zlu, a následováním touhy, která usiluje o dobro. Původní mysl člověka ví, že zlá touha povede jen k neštěstí a bídě. Taková je realita lidského života: člověk tápe ve stínu smrti, zatímco hledá světlo života. *Boží Princip,* (Praha: Společenství Ducha svatého pro sjednocení světového křesťanství, 1998) str. 1 – 3.

4. *Omma* je domácké korejské slovo pro *Matku*, srovnatelné s českým slovem maminka.

5. *Hun Dok He* doslova přeloženo znamená „setkání za účelem čtení a učení se“ a označuje denní rodinnou praktiku mezi členy *Hnutí sjednocení*, kteří čtou duchovní texty obvykle poté, co brzy ráno vstanou.

6. Pojem *unifikacionista* označuje ty, kteří se řídí učením a zjeveními reverenda Son Mjong Muna a přijali reverenda Muna a jeho manželu jako Pravé rodiče lidstva.

7. *Abonim* je korejské uctivé označení pro otce, zatímco *Abba* je korejský ekvivalent k českému *táta*.

8. *Boží Princip* přeložený z korejštiny označuje ústřední knihu učení tradice Sjednocení.

9. *Rodiče* a *Praví rodiče* jsou pojmy užívané členy *Hnutí sjednocení* pro označení reverenda Muna a jeho manželky, kteří jsou podle jejich přesvědčení pravými rodiči lidstva.

10. Pojmy *Otec* a *Pravý otec* jsou tituly užívané členy *Hnutí sjednocení,* jimiž označují reverenda Muna; podobně členové *Hnutí* užívají označení *Matka* nebo *Pravá matka* pro paní Munovou. Tato označení jsou srovnatelná s použitím pojmu *otec* v jiných náboženských tradicích, jako např. v římsko-katolické církvi v použití slova papež – odvozeného z latinského slova pro *otce.*

11. Son Mjong Mun, *The Way for Students* (New York: Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity, 2000), str. 5

12. *Unifikacionismus* označuje souhrn názorů zastávaných členy *Hnutí sjednocení,* především názorů uvedených v *Božím Principu* a souvisejících dílech.

13. Reverend Mun byl krutě mučen v roce 1946 severokorejským komunistickým režimem. Reverend Mun byl také na začátku roku 1948 odsouzen do vězení v Severní Koreji a strávil dva a půl roku nucenými pracemi ve vězeňském táboře v Hung Nam u severovýchodního pobřeží dnešní Severní Koreje. Byl osvobozen 14. října 1950 vojsky Spojených národů, které během prvních měsíců Korejské války zabraly velkou část onoho území.

14. Reverend Mun se setkal se severokorejským vůdcem Kim Il Songem v Severní Koreji v roce 1991. Kim Il Song byl vůdcem Severní Koreje v době, kdy byl v roce 1948 reverend Mun vězněn. Při příležitosti jejich setkání v roce 1991 reverend Mun objal Kim Il Songa v ušlechtilém výrazu bezpodmínečné lásky.

15. Albert Einstein, *Ideas and Opinions – The World As I See It* (New York: Bonanza Books, 1974).

16. *Univerzální prvotní energie* jak je popsána v *Božím Principu* – Bůh je Stvořitel všech věcí. Je absolutní realitou, věčným samoexistujícím Bytím, překračujícím čas a prostor (Ex. 3:14). Proto základní energie Jeho bytí musí být také absolutní a věčně samoexistující. Zároveň je zdrojem energie, která umožňuje všem věcem uchovávat svou existenci. Tuto energii nazýváme *„Univerzální prvotní energie." Boží Princip, str. 21.*

17. Matka Tereza, *In the Heaart of the World: Thoughts, Stories & Prayers* (Novato, CA: New World Library, 1997) str. 27.

18. *Hnutí* a *Hnutí sjednocení* jsou pojmy užívané členy *Hnutí sjednocení* pro rozlišení *Církve sjednocení* a *Federace rodin za mír a sjednocení* od větších, spřízněných organizací.

19. *Čong Pjong* je místo v Koreji, které je posvátné pro celosvětové *Hnutí sjednocení*. Na tomto místě je chrám, seminární zařízení a nemocnice.

20. *Den Pravého Boha* je pojmenování, kterým se v *Hnutí sjednocení* označuje první den nového roku, první leden; den, který členové *Hnutí sjednocení* zasvěcují Bohu.

21. *Dodžo* je japonské slovo, kterým se označuje zvláštní místo pro trénink bojového umění.

22. *Čon-il Guk* je korejský pojem pro *nebeskou pospolitost* a označuje společný cíl sdílený členy *Hnutí sjednocení* uskutečnit svět míru.

Od doby, kdy byla vydána první kniha Hjong Džin Muna, The Moment (kniha fotografií a prózy), toužili mnozí lépe porozumět jeho myšlení a motivaci. V knize Holohlavý a jahoda čtenář objevuje zdroj jeho inspirace, jeho myšlení a náboženského hledání. Máme v rukou vzácnou a povznášející duchovní autobiografii, která pohne vaším srdcem i myslí.

Hjong Džin Mun se narodil jako sedmé dítě a nejmladší syn reverenda Son Mjong Muna a Hak Ča Han Mun 26. září 1979 ve Westchesteru, stát New York. Získal titul bakaláře na Harvardské univerzitě a později akademickou hodnost magistra ve studiích náboženství na Harvardské Divinity School. Dnes žije se svou ženou, Jon Ah Lí, a pěti dětmi v Soulu v Jižní Koreji.

V dubnu 2008 Pravý otec (reverend Son Mjong Mun) ustanovil Hjong Džin Muna novým mezinárodním prezidentem Federace rodin za mír ve světě a sjednocení. V současnosti (2009) působí jako pastor v kostele Čong Pa Dong HQ v Soulu v Jižní Koreji, kde pořádá každý týden bohoslužby, které jsou dostupné i na internetu: http://www.tworiversvip.com/